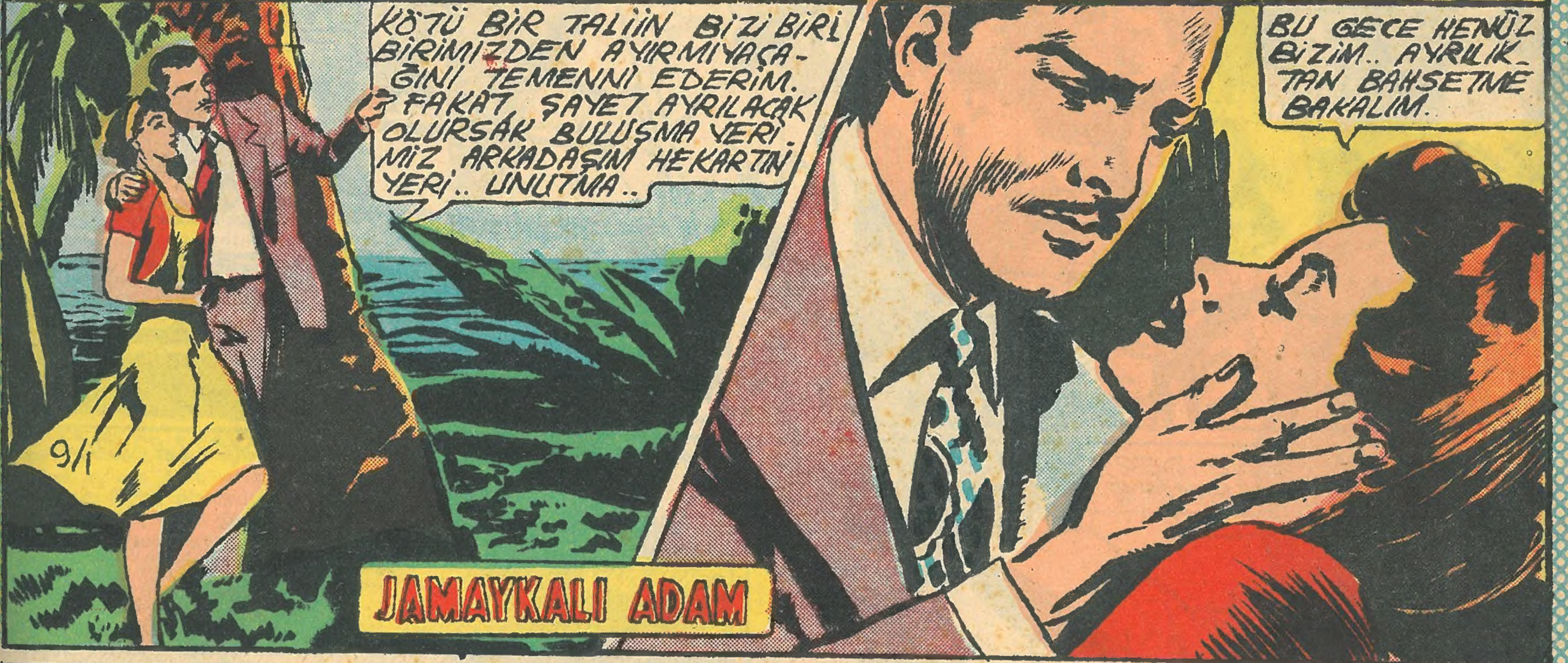

BİNBİR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 178 - 25 Kuruş

10 - Ekim - Çarşamba - 1951

BİRKAÇ
GÜN
SONRA
VENEZU
ELLA
AĞIKLA
RINDA..

SİZE BİR HABERİM VAR ÇOCUKLAR. BU, SİZİNLE ORTAKLAŞA YAPACAĞIMIZ SON İŞİMİZ OLACAK. FORSALARI KAÇIRDIKTAN SONRA ALDIĞIMIZ PARALARI PAYLAŞACAĞIZ BEN YATIMI SİZE HEDİYE EDİP AYRILACAM.

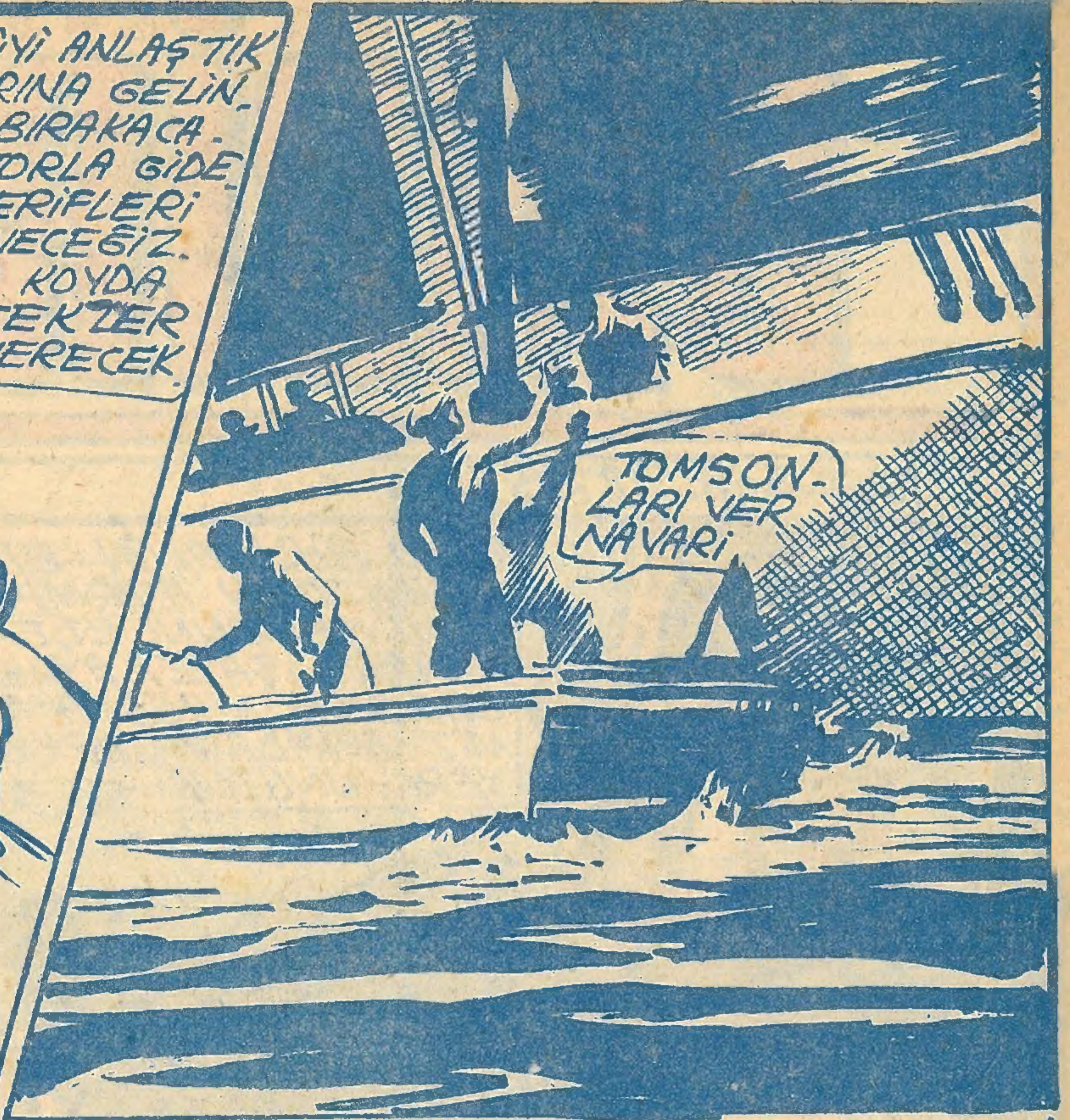
YOK BE PATRON

ARACIYLA 'YI ANLAŞTIK
KARASULARINA GELİN.
CE YATI BIRAKACA-
ĞIZ. MOTORLA GİDE-
CEĞİZ. HERİFLERİ
ALIP DÖNECEĞİZ.
BİZİ BİR KOYDA
BEKLEYECEKLER
İŞARET VERECEK-
LER

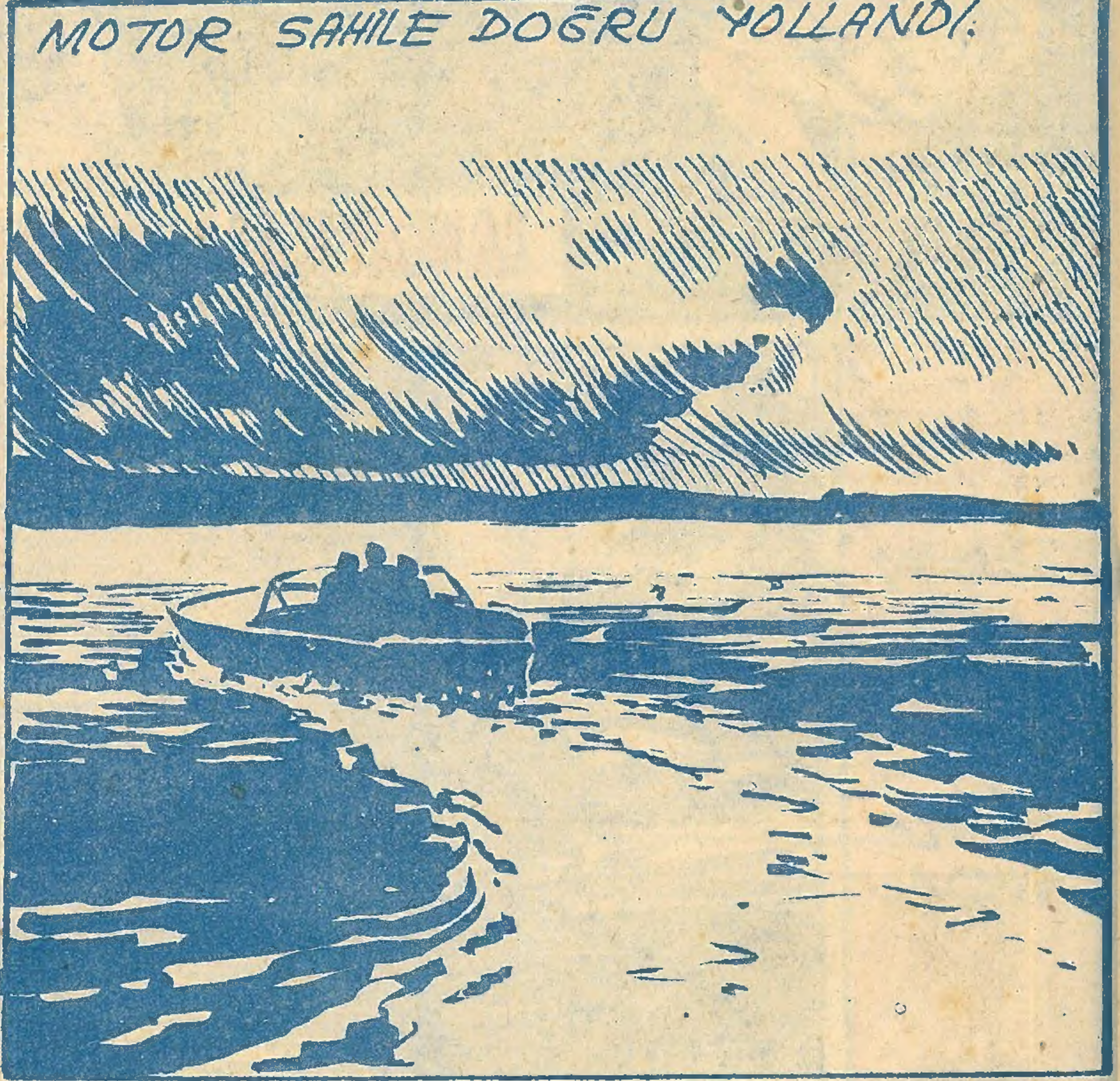
9/2

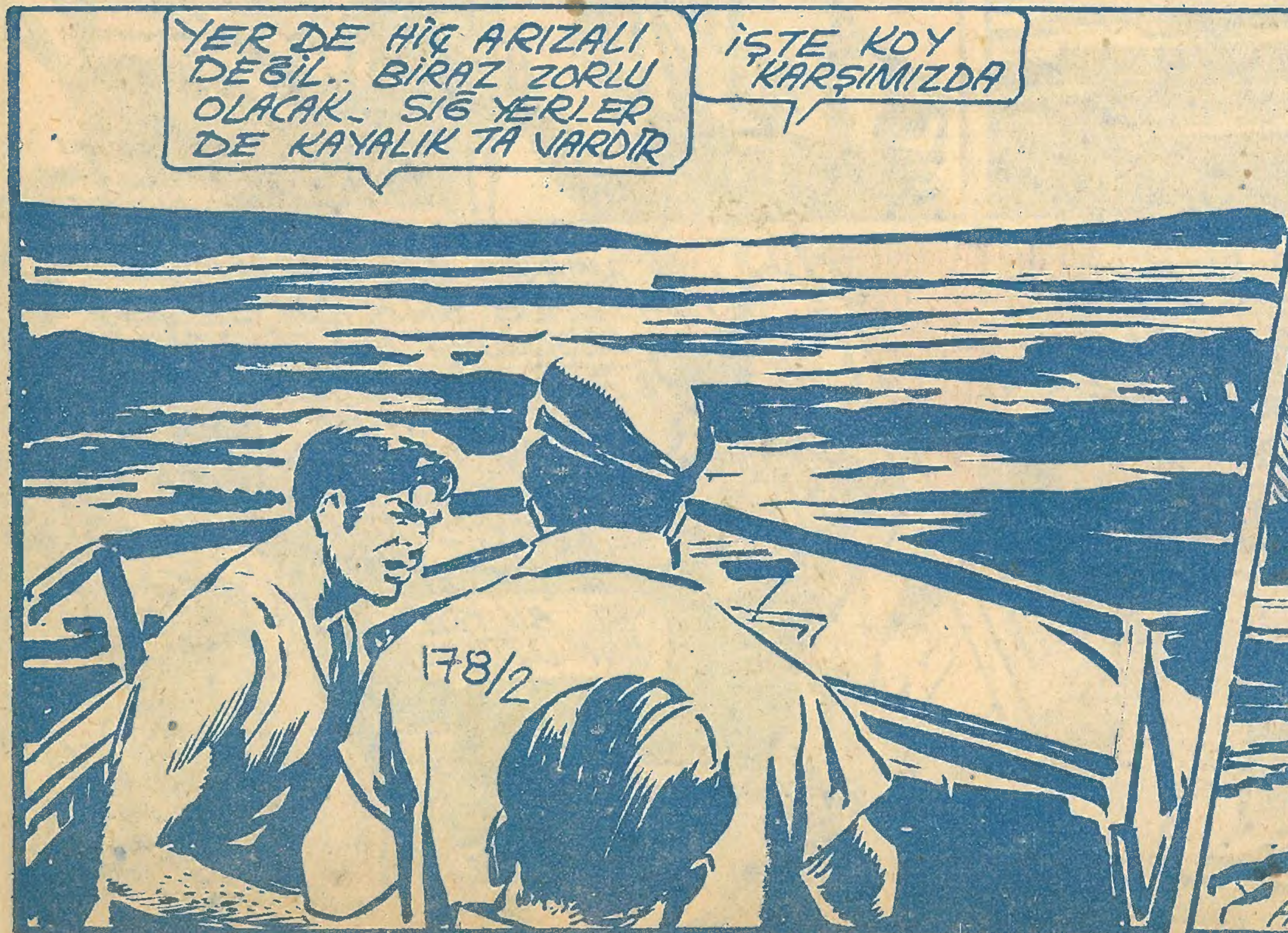
TOMSON-
LARI VER
NAVARI

NE DERSİN PATRON? KUL-
LANMA'YA VAKIT BULABİLECEK
MİYİZ DERSİN?

MOTOR SAHİLE DOĞRU YOLLANDI.

YER DE HİÇ ARIZALI
DEĞİL.. BİRAZ ZORLU
OLACAK.. SİĞ YERLER
DE KAYALIK TA VARDIR

İSTE KOY
KARŞIMIZDA

178/2

BİR İŞARET
PATRON..

İŞLER
YOLUNDA

ARKASI VAR

BİR PLÂJ HATIRASI

Yazan :
Paul Carwer

Çeviren :
Nihal Yeğinobalı

Onbeş yaşındayken Anabel bana çok çilgınca âşık oldu. Onun bugünkü haline bakarak, «Bah-tiyar adam!» demeyiniz. Hayır, yanlış anlamayın. Anabel o zaman da nefis bir kızdı. Vaktinden evvel inkişaf etmiş olduğu için onsekiz, on dokuz yaşında gösteriyordu. Ama ne olsa onbeş yaşında bir kızdı işte, yani bir çocuk... Onun bu aşkı canımı sıkmaktan ve beni birçok mahcup vaziyetlere düşürmekten başka bir işe yaramıyordu.

Doğrusunu söylemek lâzım gelirse Anabel yirmi beş yaşında da olsa vız gelirdi. Zira ben o yaz bir başkasına âşıktım.

Beş Beyaz Rus kardeşiler ve o küçük sayfiye kasabasında o yaz bir fırtına yaratmışlardı. Ben oraya mevsimin ortalarına doğru gitmiştim. Daha kendilerini görmeden namlarını işittim. Hemen ertesi sabah da plâjda karşılaştık. Rengârenk mayolar giyip kumlara uzanmışlardı. Bu, bir manzaraydı. Bundan sonra ben de herkes gibi onlarla meşgul olmağa başladım. Çok geçmeden de en büyüklerine delicesine vurulmuş bulunuyordum.

Anna o beş tane nefis mahlûğun en az nefis olanıydı. Kardeşlerinden ayrılrsa belki de göze çarpıyacaktı. Zaten en az revaçta olan da oydu. Gerçi onun da etrafında pervane dönenler vardı, ama ötekiler kadar değil.

Ve Anna bu etrafında dönenlere zerrece aldırış etmiyordu. Ötekiler daha güzel oldukları halde hayran toplamak için yapmadık cilve bırakmıyorlardı. Ama Anna hiç oralı değildi. İşte onun bu lâkayt halini beni büyülemeğe kâfi geldi. On dan sonra güzel olmadığı halde, hemen göze çarpmayan, ufak tefek bir sürü cazibeye sahip olduğunu keşfettim ve dediğim gibi az sonra yanıp tutuşmuş bulunuyordum.

Müşterek hiçbir ahyabımız yoktu ki bizi tanıştırsın! Ötekiler olsa, neyse... Ama Anna'yla insan başka türlü tanışamazdı. Onun için uzak-

tan uzağa seiyor ve ona elimden geldiği kadar, uzaktan kur yapıyordum.

Zamanla o da benim bu çekingen ve ısrarlı sevgimin farkına vardı. Ona yaklaşmağa cesaret edemeyişim hislerimin ciddiyetini ona

Ona elimden geldiği kadar kur yapıyordum.

anlatmıştı. Plâjda, gazinoda, klüp-te, akşam üzerleri piyasa yaptığımız caddede, sakın yeşil gözlerinin beni aramağa başladığını farkediyordum.

İşte vaziyetin böyle harikulâde bir şekilde inkişaf ettiği ve dönüm noktasına yaklaştığı sırada Anabel bize gece yatisına geldi. Anna'ya karşı duyduğum sevgi aileden gizli bir şey olmadığı için Anabel daha o gün vaziyeti öğrenmiş bulunuyordu. Evet, gerçi onun bana vurgun olduğunu evdekiler biliyorlardı, ama çocuk hevesi diye ciddiye almıyorlardı. Bense, şahsen mevzuu-bahs olduğum ve çocuk heveslerinin ne kadar ısrarlı olduğunu bildiğim için Anabel'i pek ciddiye almıyordum. Onu bu hevsten vazgeçirmek için başkasına âşık olduğumu anlatmak belki iyi bir çareydi, ama kalbinin de kırılmasını istemiyordum.

Efendim, ertesi sabah Anabel'e, haydi plâja, dediğim zaman, «Ben bu sabah gitmiyeceğim!» diye cevap verdi. Üzüldüm diyemem. Hemen havlumu, mayomu alarak plâja koştum. Beş kardeş oradaydılar. Suyun içinde yüzüyor, oynuyor, şakalaşıyorlardı. Ben de uzaktan uzağa onların etrafında dolaşıyordum.

Birden ayağımın gıcıklandığını duyarak döndüm. Anabel suların içinden başını çıkarıp bana güldü, sonra gene daldı. Ben de peşinden. Sonra Anabel ne yaptı, biliyor musunuz? Bu şakadan koşmaca oyunuyla beni beş kız kardeşin tâ yakınına sürükledi. Orada, bir anlık sessizlikten istifade ederek ansızın sırt üst yatıp ayaklarını çırparak yüzüme su ve köpük püskürttü. Ben daha gözlerimi açmağa vakit bulamadan o, etrafta hasıl olmuş olan hayret sükûtunu param parça eden öfkeli ve berrak bir sesle,

(Arkası 6. sayfada)

Karısını Düşünen Koca

Yazan: André Jean
Çeviren: Sayhan Bilbaşar

Desiré Patemouille, gece esnasında, kaldığı apartman dairesinden çık-tığı zaman saat yediyi biraz ge-çiyordu. Bir elinde ufak bir yol valizi vardı, diğeriyle saçlarını düzelttikten sonra merdivenlerden aşağı in-di ve henüz تنها olan sokağa çıktı. Şansına, çok yürümeden erkenci bir taksi onu karşıladı. On dakika sonra evinin kapısını çalıyordu.

Kapıyı, karısı açtı. Desiré: — Günaydın sevgili karıcığım, diye başlamak istedi. Ama kadın ona çok sert nazarlarla bakmaktaydı. Son-ra aniden:

— Demek geldin, dedi. Tren rö-tar yapmadı mı?

Desiré, neşeli halini kaybetmek istemiyordu:

— Ne münasebet, dedi. Tren rö-tar filân yapmadı. Daima 712 ile ge-lirim. Yıldırım kadar süratli bir tren-dir ve Bordeaux'dan bindiğin gibi ken-dini Paris'te bulursun.

— Yalancı, yine her zamanki gi-bi yalan söylüyorsun. Ne/ Bordeaux'a gittin, ne de trene bindin. Bütün bu seyahatler muhayyel. Zaten epsey za-mandan beri şüphe etmeğe başlamış-tım.

Karısı onu neyle itham ederse et-sin Desiré tuzağına düşmeğe ve her şeyi son dakikaya kadar inkâr etmeğe karar vermişti.

— Bu garip düşünceler kafana ne gibi bir sebep yüzünden doluyor an-layamıyorum sevgili karıcığım, dedi.

Ben sana bir an evvel yetişmek için en süratli trenlere binmişken, tarafından ihanetle, yalancılıkla itham ediliyorum. Gece yarısını sekiz dakika geçe, Bor-deaux'dan motörlü trene bindim. Sa-bahleyin yediyi on dört geçe Auster-litz garındaydım. 712 den indiğim gi-bi bir taksiye atladım ve sevgili ka-rıcığıma koştum.

Ama bayan Patemouille yine:

— Yalancı, demekte ısrar etti, sonra: Şuraya bak! diyerek bir gaze-te uzattı:

Henüz matbaadan çıkmış olan ga-zetenin, Desiré'nin yüzüne doğru tutu-lan kısmında şunlar yazıyordu:

“SON DAKİKA: Bordeaux - Paris hattında bu gece, sabaha karşı feci bir kaza olmuş ve 712 numaralı tren hattın çıkmıştır. Kazada ölenlerin a-dedi tam olarak bilinmemektedir.”

Şimdi vaziyet değişmişti. Desiré'nin derhal bir yalan uydurup vaziyeti kurtarması lâzımdı. Karısı:

— Buna ne diyeceksin bakalım, diyordu. Gece yarısını, sekiz gece Bor-deaux'dan 712 ye bindin, yediyi on dört cek kadar bana bağlı olan bir kadın gece Austerlitz garındaydın ve hemen bir taksiye atlayıp sevgili küçük ka-rına koştun, değil mi?

Desiré'nin Desiré kurtuluş çaresini bulmuştu bile:

— Her şeye rağmen kalbin san-dığım kadar yumuşak değilmiş, dedi.

— Kalbim yumuşak değil miymiş, yumuşak olmasını ve bu rezaletinden dolayı seni effetmemi çok isterdin, değil mi?

— Öyle demedim... Kalpsizsin, çünkü kocanın binmiş olduğu trenin kazaya uğradığını öğreniyorsun da göz-lerinden bir damla yaş akıyor.

— Ne diye ağlıyacaktım, sen o trende değildin ki.

— Evet, değildim. Ama olabilir-dim de, değil mi? Eğer o trene binmiş olsaydım şimdi muhakkak ki bu dün-yada bulunmayacaktım. Halbuki öyle yapmıyorum ve tesadüfen kazadan kur-tulup sağ salım karşıma geliyorum; sen bundan memnun olacağına bana yapmadık hakaret bırakmıyorsun.

Bayan Patemouille kekeleyerek:

— Ama... şey... diyecek oldu.

Kocasını sözünü kesti:

— Susman lâzım. Bana ve haya-uma zerre kadar kıymet vermediğini artık anlamış bulunuyorum... Ya bir de içimden geldiği gibi hareket edip, beni sevdiğini zannettiğim karıma bir an evvel kavuşmak için 712 ye binsey-dim. Bu bana artık bir ders olacak. Bundan sonra Bordeaux'dan hep nor-mal trenle geleceğim. Beni Paris'e is-tediği kadar geçe getirsin. Nasıl ol-sa evde, konuşumü heyecanla bekleye-yok.

ATES SİPAHİ

Yazarı: Rebica Sakir

TARİH ROMANI : 2

Genç kadın dolu dizgin ve bu genç dağ hükümdarının dizi dibinde giderken, onun korkunç ismini, korka korka düşünüyordu.

Artık kurtuluş yoktu. Madem ki, bu dağları delirten genç zorbanın elinde bir esirdi, artık yaşamak ve bir cariyeye gibi sürüklenmek mukadderdi...

— Neler düşünüyorsun bakayım kadının?...

Genç kadın birdenbire başını kaldırdı ve Süleyman'ın tatlı bakan fakat ateş gibi sıcak gözleriyle karşılaştı...

Süleyman, kıpkızıl dudaklarını yana kaçırarak bir gülüşle gülüyordu:

— Ne düşündüğünü ben sana söyleyeyim mi?..

— Beni düşünüyorsun? Hayır, öye sert sert bakma.. Beni düşünüyorsun. Ben nasıl bir adamım? İnsana ne yaparım? İyi miyim? fena mıyım? Bunları düşünüyorsun değil mi?...

Genç kadın başını hiddetle dikti:

— Hayır.. Senin iyi olduğunu düşünmüyorum. Senin bir çapulcudan başka bir şey olmadığını düşünüyorum...

— Öyle mi?... Bu da iyi... Bu da iyi...

— İyi olan bir şey yok... Daima fenaya, fena ile gidiyoruz...

— Oooo! Sen okumuş bir kadına benziyorsun?... Ne de güzel gözlerin var... Ne de güzel yüzün var senin!..

Sipahi Süleyman bunu söylerken, uçar gibi gidiyorlardı. Genç adam, elindeki dizginleri omuzlarına attı. Genç kadının kollarından sıkı sıkı tutarak yüzüne baktı: ...

— Korkar mısın? dedi.

Genç kadın hafif bir çığlık koparmıştı. At üstünde böyle istinat-sız gitmek muhakkak yuvarlan-maktı... Süleyman:

— Korkma, dedi... Bu geçtiğimiz dağlar bizim canımızı almak-tan çekinir... Hele senin...

Genç kadın sarhos gibiydi... Atlarındaki hayvan, delicesine hafif bir bayır tırmanıyordu. Genç adam, onu kollarından kısıkrarak yakalamıştı. Gözlerini kaldırdı ve dumanlanan gözleri içinde, onun, Süleyman'ın, ateş gibi bal rengi gözlerini gördü...

★

Yirmi gün vardı ki, dağlar delisi Süleyman görünmemişti... O karanlık ve korkulu geceden sonra genç kadın, bu karanlık kale odasında bir esir hayatı sürüyordu... Her yemek esnasında, çift örgülü saçlarını sallaya sallaya gelen, mavi salvarlı genç bir köy kızı, gümüş tepsiler içinde ona yemek getiriyordu.

Genç kadın, bu tombul köy kızından başka, hiçbir insan yüzü görmüyordu... Sabahın şafağından, akşamın batısına kadar kâh pencereden ovayı seyrederek, kâh mindere uzanarak uzun uzun düşünüyordu? Geride kalmış hatıraları mı, bu kaleyi mi, bu odayı mı? Yoksa, o sivri külâhından sarı yumuşak saçları fırlayan dağlar delisi Süleyman'ı mı?

Hayır... Bu rüya, eşkiya kılıklı

adamı düşünmesine imkân yoktu... Koca Anadolu içinde, « Küçük dağları ben yarattım! » diye at oynatan Sipahi Süeyman düşünülecek bir adam değildi... Genç kadın bir türlü düşündüklerinin mahiyetini bulamıyor, her günün geçişinden sonra kendini bütünü harap olmuş, bitmiş ve tükenmiş bir insan sayıyordu...

Bu genç kadın sadrazam Hüsrev Paşa'nın kızıydı. Hüsrev Paşa bir müddet evvel kızını huduttan, Bağdat muhasarasına aldırış, şimdi ordunun intizamsızlığı yüzünden geri gönderiyordu. Genç kadın, daha Bağdattan çıktığından beri büyük bir belâyâ uğramıştı... Yollar hep serseri sipahilerle doluydu. Her Anadolu şehrinde, her köyde bir zorba vardı... Eğer Hüsrev Paşa, genç kızına bir mik-

Genç kadın, bu dağ hükümdarının dizi dibinden giderken...

tar muhafız vermemiş olsaydı, şimdiye kadar çoktan dağa kaldırılmış olacaktı...

Muhafızlar, yollar uzadıkça azalmıştı... Kimini yol kesenler haklamış, kimi de yarı yoldan geri dönmüştü. On beş süvari ile son bir konaktan kalkan genç sadrazam kızı, yarı yolda bunlardan da yarısının kaybolduklarını görmüş, korkudan ne yapacağını şaşırmıştı. İşte iki günden beri soluksuz olarak yol aldıkları halde nihayet buraya kadar gelebilmişlerdi...

Artık bundan sonrası malûmdu... Ebediyen burada kalmaya mahkûmdu... Süleyman gibi bir adam, bir sadrazam kızını hiç bırakır mıydı?...

Bu akşam kalede garip bir telaş vardı... Dört günden beri burada olduğu halde bu telaşı görmemişti. Kale kadınları bayramlık salvarlarını giymişler, saçlarını dizi dizi örmüşler, küme küme kale kapılarında bekleyip konuşuyorlardı...

Güneş batmak üzere idi... Ova yavaş yavaş kararıyordu. Genç kadın bu hazırlığa bir mâna veremiyordu? Yoksa dağlar delisi Süleyman mı geliyordu?... Öyle ya... Ondan başka kim olabilirdi? Birdenbire karşı dik tepeden büyük bir küme halinde, bir sürü atlı çıktı ve doludizgin kale kapısına doğru gelmeğe başladı... Atlılar yaklaştıkça, genç kadının gözleri keskinleşiyordu... Tuhaf şey!... İçinde acayip bir heyecan

vardı. Kalbi çarpıyordu. Neden?... Korkuyor muydu? Yoksa dağlar delisi için...

Atlılar kale yoluna girince, dağlar delisi Süleyman, beyaz hayvanı üstünde dimdik göründü. En önde geliyordu... Vücudu yine heybetli idi. Geniş omuzlarına oturan kırmızı, mor cepkeni, ipek kaftanı ve sarı saçlarıyla, dağlar delisi yine güzel bir erkekti. Arasında yüzlerce atlı vardı... Tozdan hepsinin vücudu beyaza bürünmüştü.

Akşamın karanlığında Beyşehir kalesine giren atlılar, bir anda yere atladılar ve heyecanla bekleyen kadınlarla sarmaş dolaş oldular...

Deli Süleyman gevik bir atlayışla yere indikten sonra, doğru onun oturduğu odaya koşmuştu. Genç kadın kanının çekilir gibi oldu-

lu renkli bir çiçek gibi idi. Kılıç sallamaktan nasırlaşmış iri parmaklı elleri bu kadar yumuşak, bu kadar hafif olabilir miydi?...

Genç kadın, gözlerinin en keskin bakışıyla başını kaldırdı ve sordu:

— Söyle, benden ne istiyorsun? Maksadın beni cariyeye etmekse, söyle de ayağına su dökeyim!..

Dağlar delisi ellerini yavaş yavaş indirerek genç kadının belinden tuttu. İnce ve tatlı sesiyle hayret etti:

— Senin ne de ince belin varmış güzelim! dedi.

Genç kadın birdenbire irkili verdi... Dağlar delisi artık onun için bir düşmandı... Zavallı bir gece pervanesi gibi, bu genç adamın etrafında yanıp kül olacaktı. Fakat buna bir çırpınış, bir silkinme lâzım değil miydi?... Genç kadın vücudunu hızla çekerek birkaç adım geri çekilmiş ve küçük elinin tersile dağlar delisinin yüzünü şiddetle tokatlayıvermişti...

Bu yumuşak elin keskin darbesi, dağlar delisini birden bire bütünü deli edivermişti... Genç adam yumruğunu kaldırarak, bu ince belli kadının üstüne yürümek istedi. Fakat nedense vaz geçti.

Genç kadının gözleri hiddetle, şaşkınlıkla, korkuyla yanıyordu... Bu iri, geniş ve ateş gözlü erkeği kim tokatlamıştı?.. Ona elini kaldıran kimdi?... Kim vurmuydu ona?... Hayır... Kendisi değil... Muhakkak ki, kendisi değil... Onu tokatlayan bir başkası olacaktı.

İç i yavaş yavaş baygınlaşıyordu. Gözleri yaşla doluyordu. Bir adım ilerisinde, ateş gibi yakıcı gözlerine bakan dağlar delisi perde perde silinmeğe başlamıştı Ova kararıyor, döşemeler dönüyordu...

Nihayet genç kadın kendini tutamadı ve pamuk şilteler üstüne düşerek hıçkır hıçkır ağlamağa başladı. Dağlar delisi, odayı bir boydan bir boya dolaştıktan sonra geldi ve genç kadının başı ucunda durdu. Karanlıkta beyaz bir pamuk yığını halinde yastıklara gömülen bu vücut nihayet bir kadındı. Kadının önce hiçbir mânası yoktu. Kadın ince şeffaf ve nazik bir sırça idi... Ona dokunulmazdı. Hafif bir parmak temasile incirir, kırılır, dökülürdü...

Dağlar delisi bunu düşünürken, hatırlıyordu ki, ona şimdiye kadar hiçbir kadın böyle sert, böyle hasin, böyle hırçın davranmamıştı... Bu sadrazam kızında bir erkek hali vardı...

Dağlar delisi elini yavaşça genç kadının saçlarına koydu ve hafif bir sesle mırıldandı:

Üzülme kadının, üzülme sen!.. Elbette ki, ben dağlarda yetersen yaban otu değilimdir?.. Ben de bilirim derdi, mihneti, kasaveti... Üzülme... Seni bu sarp dağ köylerinde cariyeye etmem... Dinle beni...

Genç kız birdenbire silkinerek doğruldu:

— İlişme bana dağ uğrusu!.. İlişme bana!.. diye genç adamın yüzüne baktı... Fakat bu yüzde zorba yüzü yoktu... Bu gözlerde, kan arayan, vurmak isteyen, kelle uçurtmak için can atan hal yoktu... Anadoluyu bir baştan bir başa korkuyla, nefretle ve tiksime ile titreten dağlar delisi Süleyman bu adam değildi!..

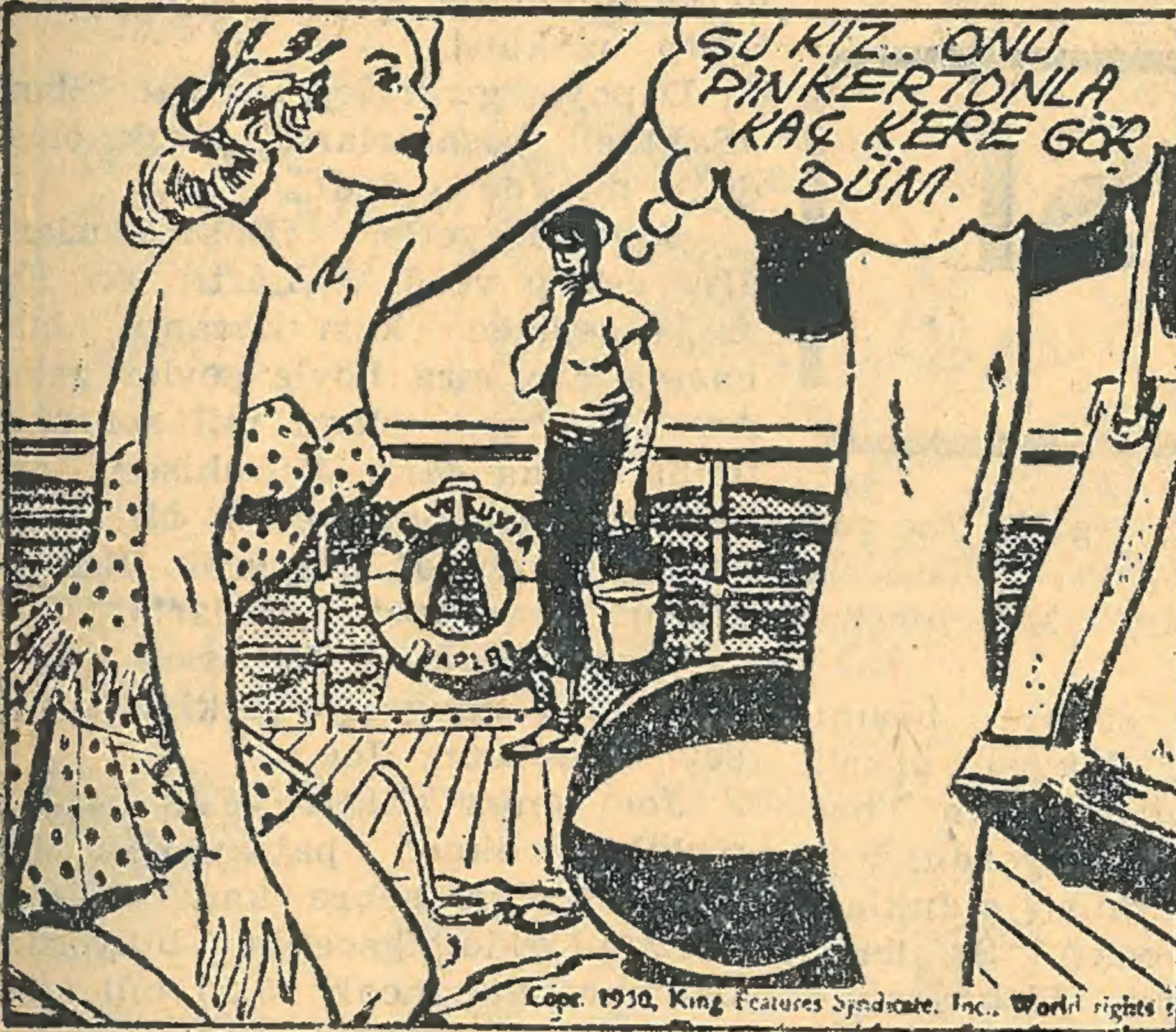
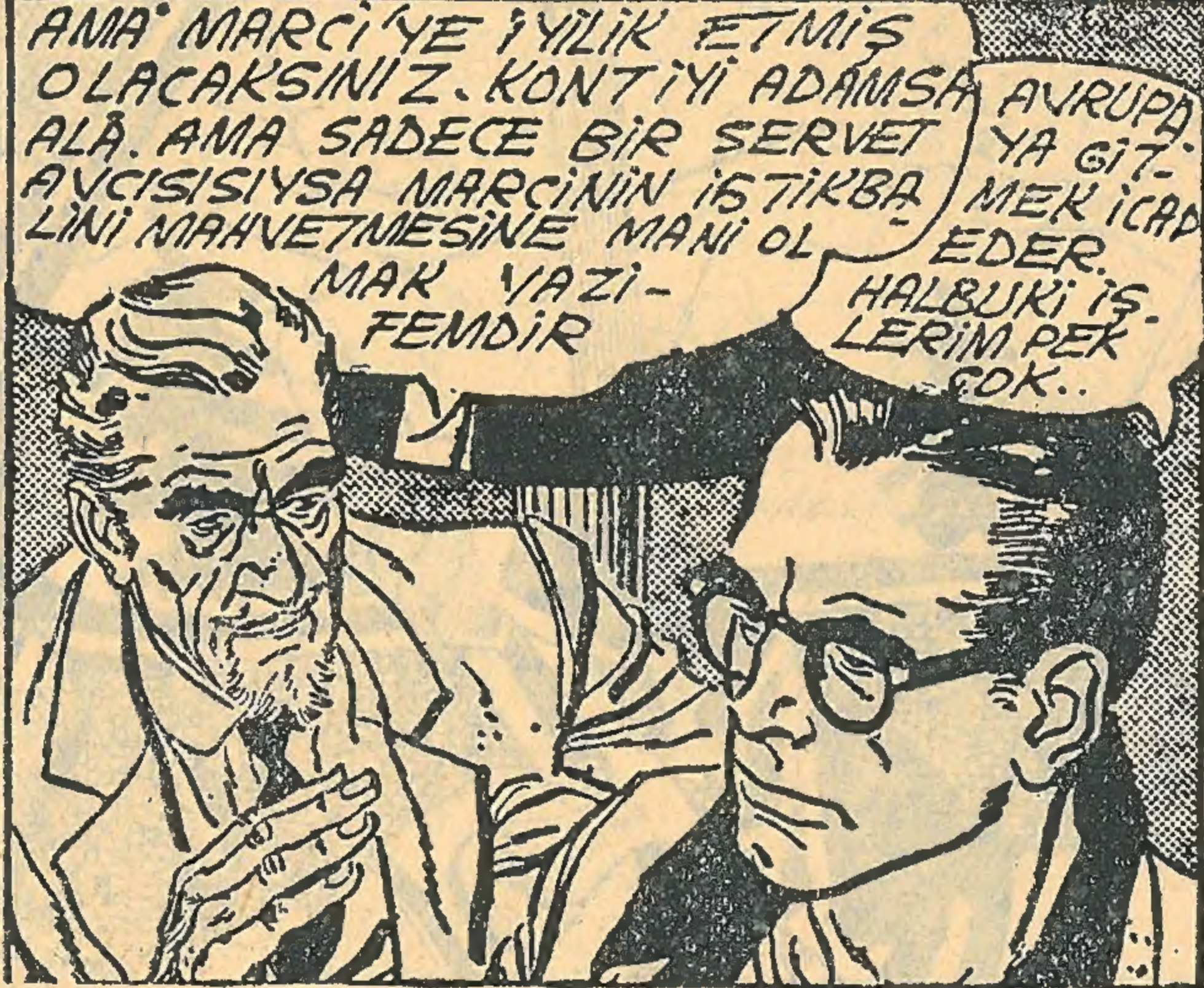
Mutlaka, mutlaka bu başka, bambaşka bir adamdı...

Dağlar delisi genç kadının bu hırçın sıçrayışından sonra ağır ağır kalktı ve kapıya kadar giderek dışarı seslendi:

— Mum getirin!..

(Arkası gelecek sayıda)

NAT PINKERTON

iyi geçinmeleri daha doğru olmaz mıydı? Dünyada zaten okadar çok sıkıntı vardı ki kimse kavga etmemeliydi. Hele Murchison'lar! Birbirlerini senelerce sevdikten sonra evlenen ve örnek bir saadet hayatı süren neşeli, iyi kalpli, sevimli Murchison'lar!

Karı koca otomobillerinin önünde, birbirlerine bakmadan duruyorlardı. Derken genç adam karısına doğru ilerliyerek :

— «Jean» dedi. «Beni dinlemeyecek misin? Bir dakika...»

Kadın öfkeyle ona döndü: «Bana söyleceklerini avukatıma söyle!»

Adam havaya hırsla bir yumruk atarak, «Peki!» dedi. «Ama sonra pişman olmayasın!»

Mrs. Murchison sadece güldü. Herhalde çok kızgın olsalar gerekti. Çünkü başkalarının yanında böyle kavgaya tutuşmazlardı. Joe;

— «Tamam, Mrs. Murchison» dedi.

Genç kadın otomobiline binip uzaklaştı. Biraz sonra Stan;

— «Hazır, Mr. Murchison» dedi ve adam da kendi otomobiline binip uzaklaştı.

Depoya girdikleri zaman Stan, «Sahiden boşanırlarsa yazık olur, değil mi Joe?» dedi.

Joe kat'iyetle, «Boşanmazlar» diye cevap verdi. «Lâftır, o. En fazla sevişen karı kocanın bile başına ara sıra böyle şeyler gelir. Ama on beş, yirmi mil sonra, o tenha yolda Mrs. Murchison durup kocasını bekleyecek. Mr. Murchison ondan af dileycek. Barışacaklar. İşte hepsi bu kadar!»

Stan güldü: «Bekârsın ama, karı koca kavgaları hakkında çok şey biliyorsun, Joe.»

Joe omuz silkti: «Yoo! Yalnız o yüksek ökçeli pabuçlarla Mrs. Murchison'un şehre kadar yürüye yürüye gidemeyeceğini biliyorum. Otomobiline ancak 15-20 mi yetecek kadar benzin koydum da!»

KARI KOCA KAVGASI

Yazan: Ernest Moore

Çeviren: Yavuz Kaynak

Joe ellerini önlüğüne sildi ve gülümsiyerek dışarıda durmuş olan otomobili karşılamaya gitti:

— «Hoş geldiniz Mrs. Murchison.»

— «Merhaba Joe, benzinim az. Doldurursene!»

— «Baş üstüne, Mrs. Murchison.»

Murchison'lar benzin istasyo-

nunun biraz ötesindeki köşkte oturdukları için deponun en birinci müşterisiydiler. Hele Joe Mr. Murchison'a da bayılırdı. Onlar da Joe'yu severlerdi. Ama bugün genç kadının üzerinde öfke alâmetleri vardı. Gözleri hiddetle parlıyordu ve dudakları kısılmıştı.

Tam o sırada yolun öbür tarafında bir otomobil daha durdu. Joe'nun yardımcısı Stan bu oto-

mobili karşılamaya gitti. Joe da başını kaldırarak;

— «Merhaba, Mr. Murchison» diye seslendi.

Mr. Murchison sadece başını eğerek cevap verdi. Karısı öfkeli görünüyorsa kendisi ondan beş kere daha öfkeli görünüyordu. Karı kocanın kavga etmiş oldukları belliydi. Joe içini çekti. Şu derthli dünyada insanların birbirleriyle

Atı alan Üsküdarı geçti

Yazan: Filodoro

Çeviren: Vahit Orgun

Banker Roberto, gelinlik çağa gelen kızını yanına çağırdı: — Kızım, Kont Aldo seninle evlenmek arzusunda olduğunu bize bildirdi. Bugün bize gelecek. Kontu tanırsın, evlenme talebini kabul edeceğine eminim; değil mi?..

Viyolella, utangaç bir tavırla cevap verdi:

— Evet babacığım.

— Alâ, buna çok memnun oldum. Bütün aile efradına bildirdiğim gibi sana da ufak bir kusurunu açıklamazsam sonra vicdan azabı çekerim, Kont, kleptomani hastalığına tutulmuştur; yani başkalarının malını kendi malı imiş gi-

bi alır. Kısacası, bir nevi hırsızlık. Fakat okadar mühim bir kusur değildir zira Kont mükemmel bir centilmendir.

Öğleyin sofraya otururken, banker Roberto herkese bir kere daha tenbih ediyordu:

— Kontun şatomuzda ikameti esnasında vukua gelebilecek fevkalâdeliklere hayret etmemenizi hatırlatırım. Anlaşıldı mı?

Küçük oğluna dönerek:

— Sen de Rossini, meselâ gece yarısı tesadüfen Kontun öteberi çaldığını görürsen sakın "Hırsız var, yetişin!.." diye bağırma. Böyle bir şeye rastlarsan hiçbir şey görmemiş gibi dav-

ranırsın; anladın mı?

O akşam, Kont Aldo, Roberto'ların şatosuna geldi ve nişanlılar birbirlerine takdim edildiler.

Akşam yemeğinden sonra, Kont Aldo yorgun olduğunu beyan ederek odasına çekildi.

Gece yarısına doğru, usaklardan biri, banker Roberto'ya, her zamanki gibi, uyku ilâcını götürmek üzere koridordan geçerken bir gölgenin kütüphaneye odasına kaydığını farketti. Kontun hastalığı usaklara söylenmemişti. Koridandan titreyerek banker Roberto'ya koştu ve şatoya bir hırsız girdiğini bildirdi.

Gülmekten katılan Roberto, o saatte hırsızlarla meşgul olmanın doğru olmadığını, zavallı hırsızların da yaşamaya hakları olduğunu söyledi.

Usak, efendisini şaşkın şaşkın dinlemiş ve hiçbir şey söylemeye cesaret edememişti.

— Bilâkis, diye Roberto devam etti. Daha tedbirli olmanızı tavsiye ederim. Hırsıza görünmemeye dikkat ediniz. Eğer gördüğünüzü farkedersen anormal bir şey olmamış gibi saygı ile tebessüm ediniz. Anlatabildim mi?

Usak geri çekilirken cevap verdi:

— Evet efendim! Siz bu hususta hiç merak etmeyin.

On dakika sonra maskeli üç hırsız koridordan yavaşça geçerken, usak da hırsızlara görünmemek için bir perdenin arkasına saklanmıştı.

Ertesi sabah, banker Roberto, bütün mücevherlerin yerinde yeller estiğini gördü ise de pek aldırış etmedi. Fakat Kont Aldo uyanıp da nişan hediyesi olarak getirdiği çok kıymetli inci gerdanlığın çaldığını bildirince banker so-yulduğunu anladı ve sağa sola koşuşmaya başladı.

Artık iş isten geçmiş; atı alan Üsküdarı geçmişti. Hırsızlar kimbilir o saatte nerede çaldıklarını taksim etmekle meşgul idiler.

BİR PLÂJ HATIRASI

(3. sayfadan devam)

— «Terbiyesiz! Rica ederim, peşimi bırakın! Böyle bir hareket yakışır mı?» diye haykırarak balık gibi uzaklaştı.

Sersemliğim geçince bütün etraf-takilerin bana bakmakta olduklarını gördüm. Evet, ne düşündüğümü zü biliyorum. İzah edeydin, diyeceksiniz. Ama hiçbirini tanı mıyordum ki! Nasıl konuşabilirdim? Zaten ben daha aptal aptal bakınırken onlar uzaklaşmışlardı bile!

Hemen sahile koşup Anabel'i aradım. Plâjı alt üst ettim, bulamadım. Eve gittiğim zaman evdekiler telâş içinde üstüme yürüdüler.

— «Anabel'e ne yaptın da gücendirdin?» diye sordular.

Zira kız telâşla eve koşmuş ve daha saçlarını kurutmadan bavulunu aldığı gibi kaçıp gitmiş. Bana çok gücendiğini söylüyor ama hâdiseyi anlatmıyormuş.

— «O anlatsın,» diyormuş.

Anlattım, tabii. Ama inanan olmadı. İşin iç yüzü ancak mevsim bitip de sayfiyeden şehre döndüğümüz zaman anlaşıldı. Ama ne faydası var? Anna'yı elimden kaçırmıştım ya!

Aradan bunca sene geçti. Evlendim, mes'udum ve Anna'yı düşününce en ufak bir sızı bile duymuyorum. Ama hâlâ öyle geliyor ki Anabel'e bir temiz dayak atmadan ölürsem gözlerim açık gidecek!

GİZLİ VAZİFE !..

SANA BİR ŞEY
SÖYLİYECEĞİM.
NİŞANLIN BU-
RALARDA OLA-
CAK. ARA.. BU-
LAMAZSAN BİL-
Kİ QİFTİLİGE
DÖNMÜŞ-
TÜR.

178

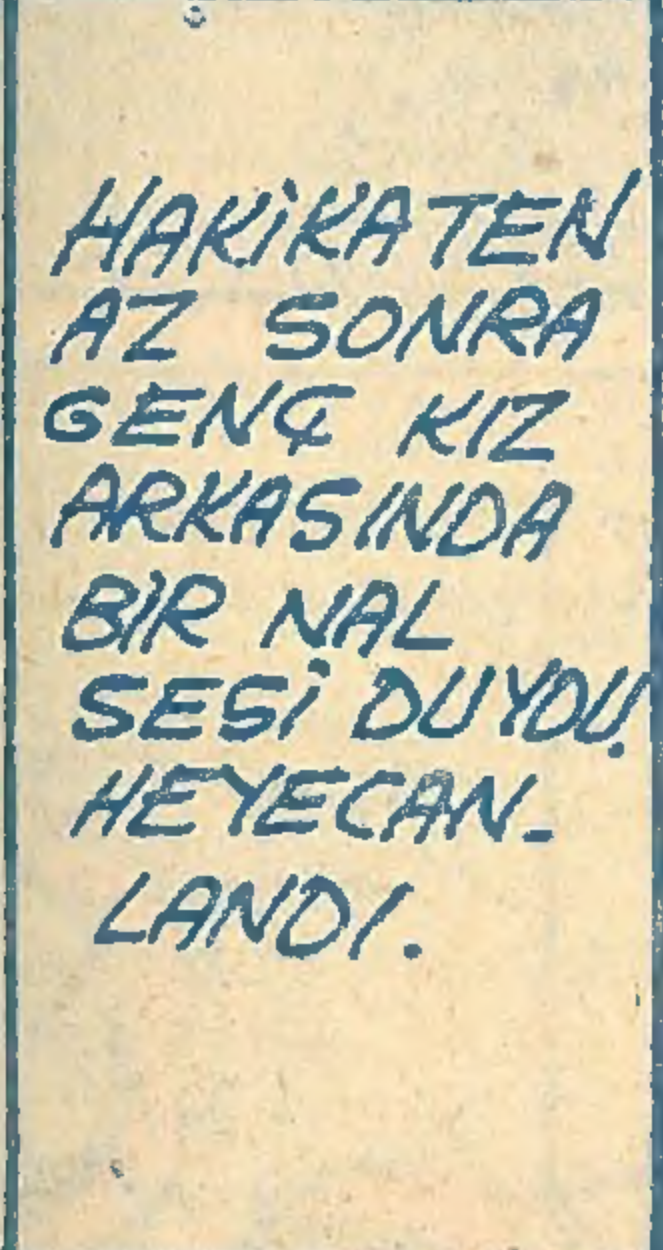

ATINI ALIYORUM GON-
ZALE.. DAKİKA KAY-
BETMEK İSTEMİYÖ-
RUM. YİNE
GELİ-
RİM.

ALLAH YAR.
DİMCİN OLSUN
MİŞELİNE
SELAM SÖY-
LE BENİ AFFET-
SİN..

YARI ÖLÜ HALDESİN.. ANCAK
AKLIN BAŞINA
GELEBİLDİ

HAKİKATEN
AZ SONRA
GENÇ KIZ
ARKASINDA
BİR NAL
SESİ DUYDU.
HEYECAN-
LANDI.

HERHALDE GONZALESTİR
ANLAŞILAN
KURTULDU.
GELİYOR

MİŞELİN KIZDI. ATINI MAHMUZLA-
DI. BİR ARADA GERİYE DOĞRU
ATEŞ ETTİ.

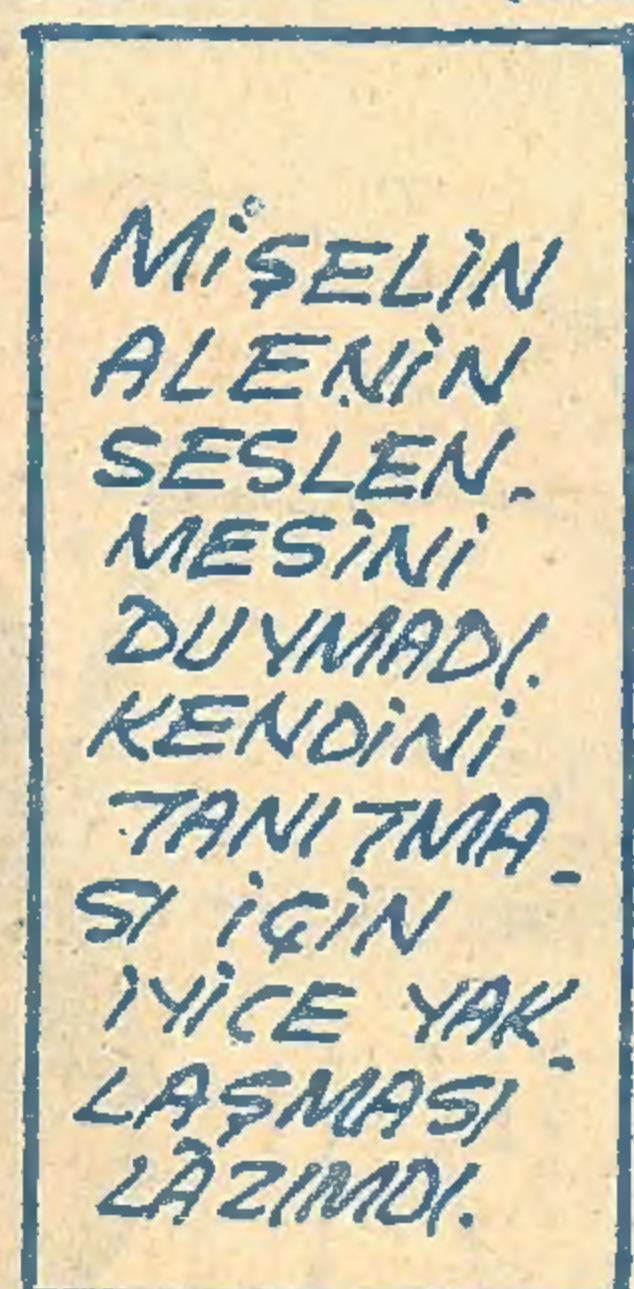
ALEN KENDİNİ ATEŞ-
TEN KORUDU.

BÜTÜN BUNLAR.
DAN SONRA BİR DE
MİŞELİNİN KURSU-
NU İLE YERE SERİLİR
SEN

O DA ATINI MAHMUZLADI.
UĞUYOR GİBİYDİLER.

MİŞELİN!
MİŞELİN!

MİŞELİN
ALENİN
SESLEN-
MESİNİ
DUYMADI.
KENDİNİ
TANITMA-
SI İÇİN
YİCE YAK-
LAŞMASI
LAZIMDI.

NİHAyet YAKLAŞTI AMAN
ALLAHIM.
ALEN
MİŞELİN
BENİ TANI-
MADIN MI?

MİŞELİN O KADAR
ÇOK ŞAŞIRDIKİ
MUVAZENESİ BO-
ZULDU
DÜŞER-
KEN
ALEN
ATILDI.

ALENİM
AFFET
BENİ..
SENİ GON-
ZALE
SANDIM

MİŞELİN.. ANLAT..
ANLAT..

DÜŞERKEN BİR YERLERİN-
CİNMEDİ. AZ SONRA TERRAR
YOLA KOYULDULAR.

EYVAH BİR HORTUM. ÇABUK
YERE YATALIM MİŞELİN

BU PAMPA RÜZGÂRI
ÇOK SÜRMEZ. NİHA-
YET YARIM SAAT

178

ALEN KUR-
KUYORUM. YANINDA BEN VA-
RIM. BERABER
GÖĞÜS GERE-
CEĞİZ. ME-
TİN OL. ŞİM-
Dİ GE-
GER.

ARKASI VAR

MANDRAKE

HAYALET BALINA

MANDRAKE ADAMI.
LARINA MUKAVE-
MET ETMEMELERİ-
NI SOYLEDİ. KOR-
SANLAR YATI SOY-
DULAR.

BEN DE ONU ÖĞREN-
MEK İSTİYORUM YA.

NEREDEN
GELDİ BUN-
LAR KUZUM

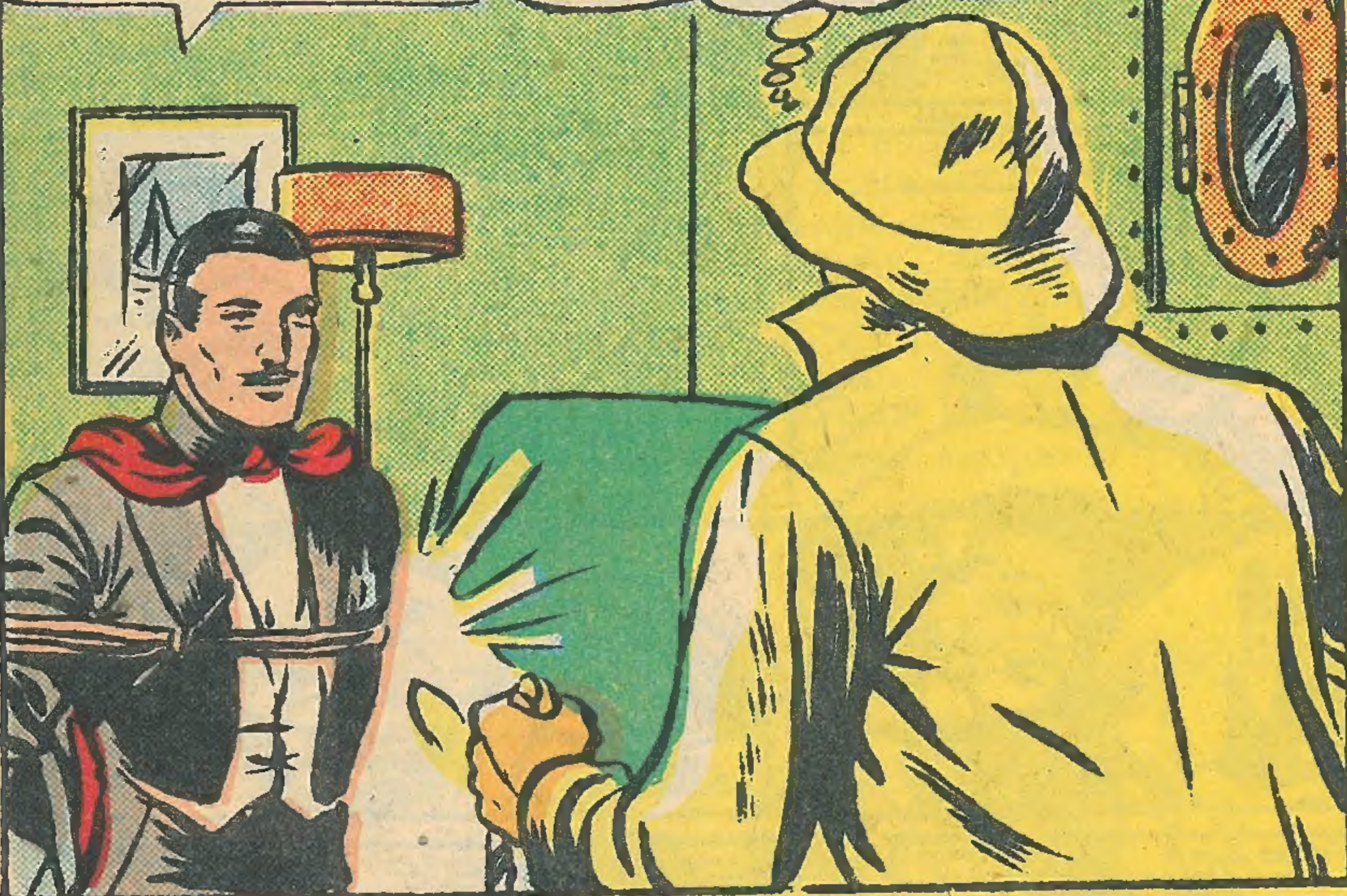
KORSANLAR RADYO MAKİNESİNİ
KIRDIKTAN SONRA HEPSİNİ BAĞ-
LAYIP KAMARALARINA TIKTILAR.

BAĞLANMA SİRASİ MANDRAKEYE GELİNCE
KORSAN ONU ZATEN BAĞLANMIŞ GÖRDÜ.

BENİ İKİ KERE
BAĞLIYACAK
DEĞİLSİNİZ
DEĞİL Mİ?

ONU BAĞLADIĞIMI
HATIRLIYAMIYORUM.
HERHALDE BAŞKASI
BAĞLANMIŞ OLACAK.

KORSAN KAMARADAN ÇIKAR ÇIK.
MAZ MANDRAKE'NİN HAYALI BAĞ-
LARI GÖZÜLÜYOR.

ÇABUK APTULLAH.. BİZİ NASIL
NEREYE GİTTİKLERİNİ GÖR-
MİYELİM DİYE BAĞLADILAR
BENİM DE ASIL GÖRMEK
İSTEDİĞİM ŞEY O..

BÜTÜN KORSAN KAFİLESİNİN KENDİLERİNİ
GÜVERTEDEN KARANLIK DENİZE ATTIK.
LARINI GÖRÜNCE HAYRETLER KİNDE KAL-
DILAR.

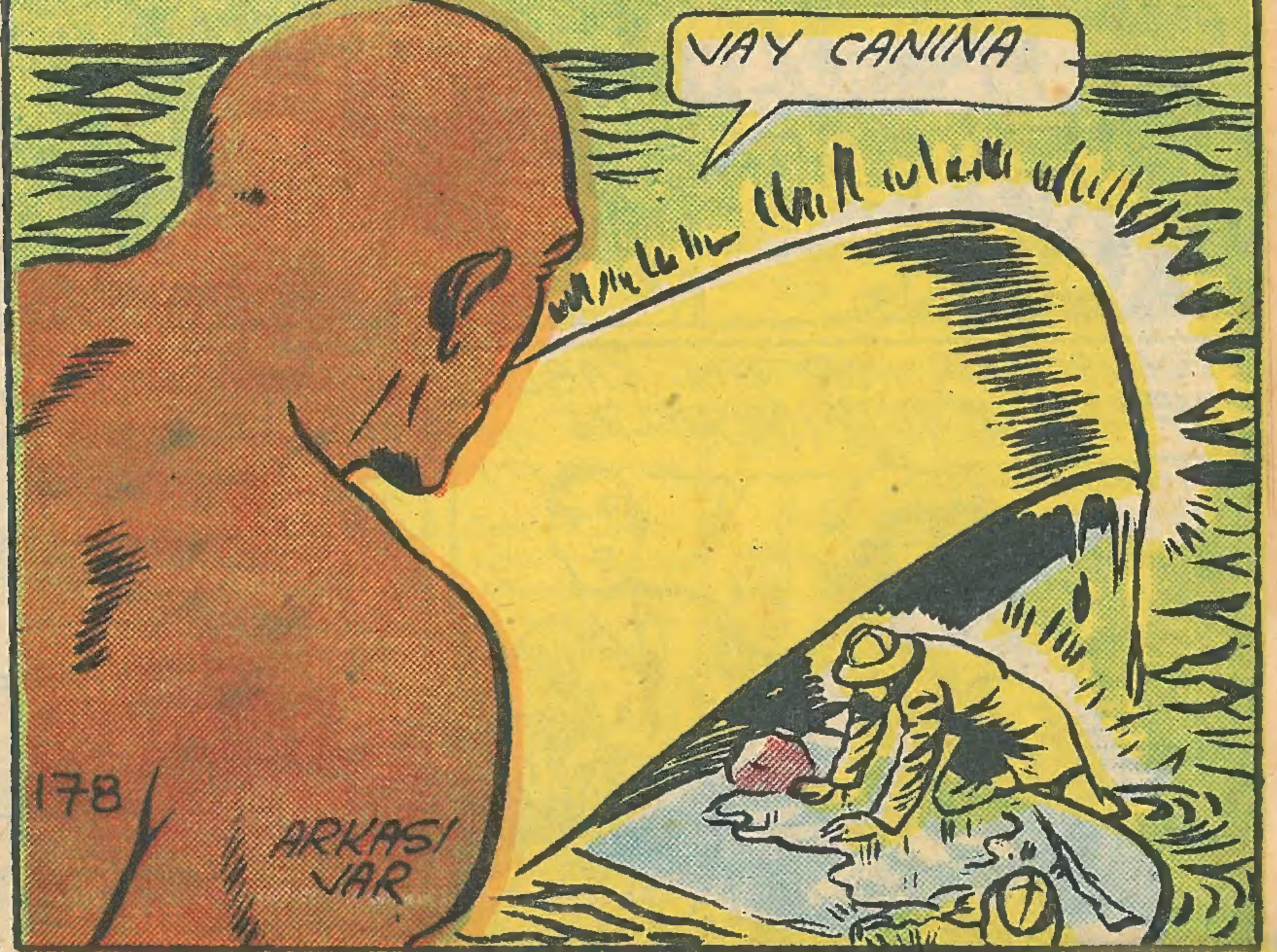
DENİZE ATLIYOR-
LAR.. DELİ Mİ BUN-
LAR?

ŞŞ...
BAK

PIRIL PIRIL YANAN BALINA MEYDANA ÇIK-
MIŞTI. İŞİK SAĞAN KORSANLAR CANAVARIN
AĞILAN AĞZINA DOĞRU YÜZÜYÖRLERDİ. BE-
YİNLERİNDEN YURULMUŞA DÖNMÜŞLERDİ.

VAY CANINA

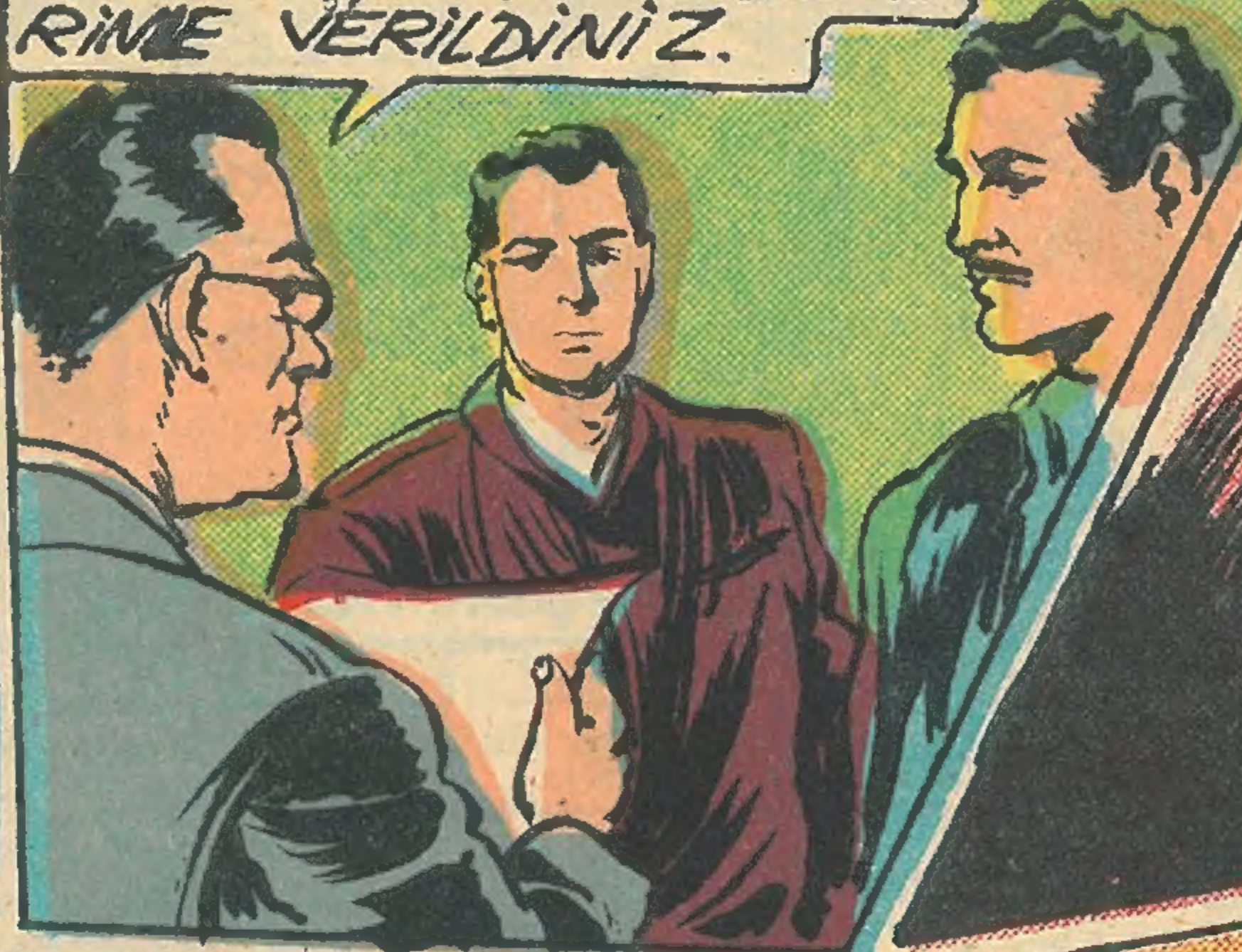
KARTALIN OĞLU

VAZİYET KARANLIKLAŞTI DOSTLARIM. ELMAS ADINDA BİRİ İSTİKLÂL VE HÜRRIYET SEVDASINDAYMIŞ..

BUNUN KÖTÜLÜK NERESİNDE.. BİZE VAZİYETİ HAKKINDA BİR RAPOR TANZİMİ GEREKİYOR.. KEŞİF İÇİN SİZEM RİME VERİLDİNİZ.

SİZİNLE GÖRÜŞMEK İSTEYEN EFENDİ HÂLÂ BEKLİYOR

SAHİ... BIRAK GELSİN..

İÇERİ GİREN KAYFAR, ELMASIN DÜŞMANIYDI.

EKSELANS SİZE ELMASIN YAPTIKLARINI ANLATMAYI VAZİFE BİLDİM.

NEYMİŞ YAPTIKLARI? SÖYLEYİN BAKALIM..

BÜTÜN PETROL TANKLARINI YAKTI. DEVLER BENDİNİ YIKTI. ZAMİR NEHRİNİN MECRASINI DEĞİŞTİRDİ.

YA?! GAYET MÜHİM.. BİR MÜDDET SARAYDA SİZE YER GÖSTERSİNLER. SİZİ MÜKÂFATLANDIRACAM.

KAYFAR AVLUDA İNDİRİYİ GÖRÜNCE TÜYLERİ DİKEN DİKEN OLDU.

ÖLDÜRDÜĞÜM RACANIN RUHU..

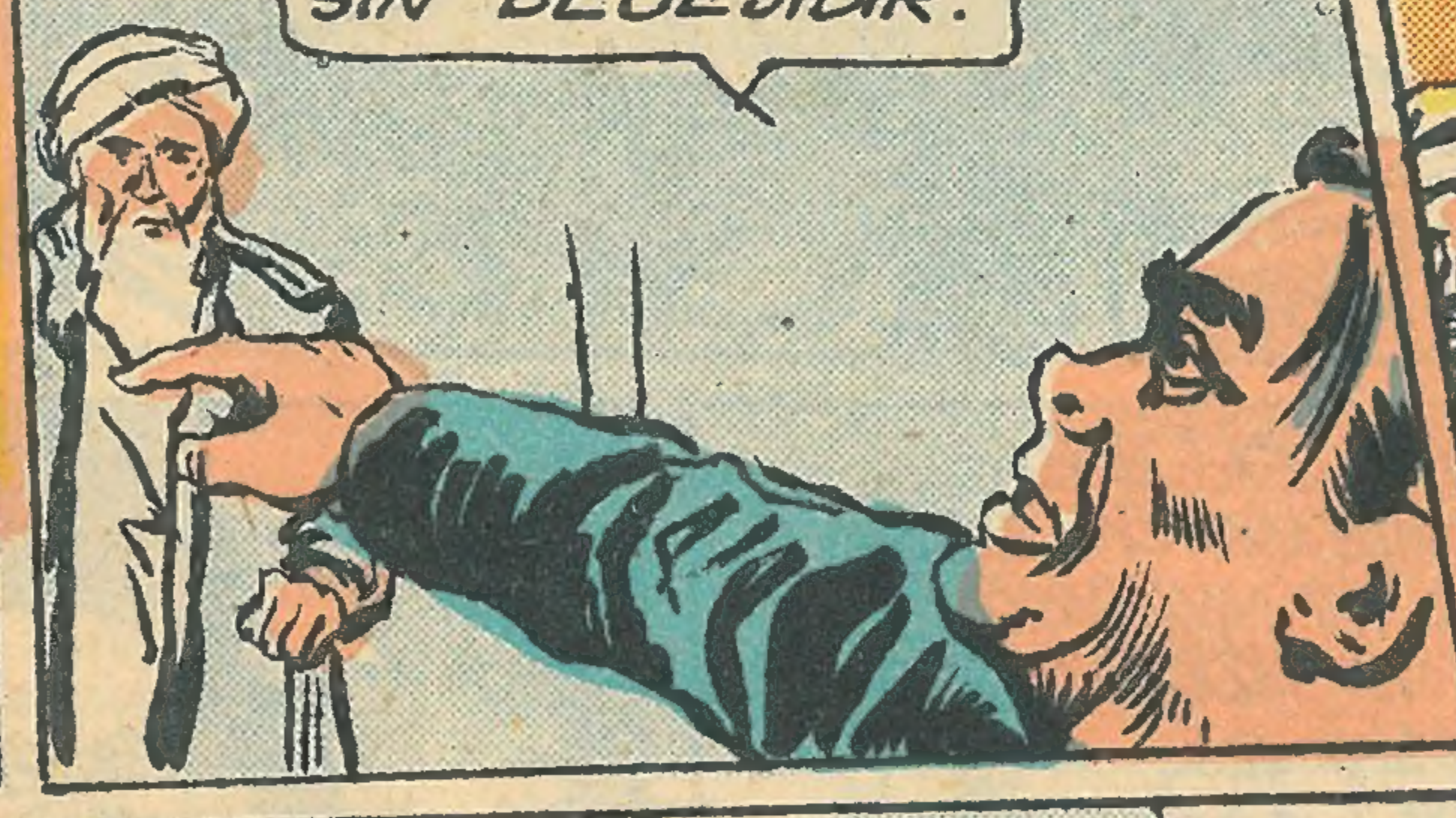

İHTİYAR KÖR KAYFARIN SESİNİ TANDI.

İNDRA.. BEN SENİ ÖLDÜRÜŞTÜM.. SEN BURADA NE ARIYORSUN?

EKSELLANS.. EKSELLANS.. İŞTE BU İHTİYAR AŞİ ELMASIN DEDESİDİR.

BU SIRADA KRALIN SARAYINDAN KAĞAN İRİS ELMASI ARAŞTIRIYORDU.

UZUN BİR YOLCULUKTAN SONRA ELMASLA CEYLANIN KAYIPLARA KARIŞTIKLARI YERE GELDİLER.

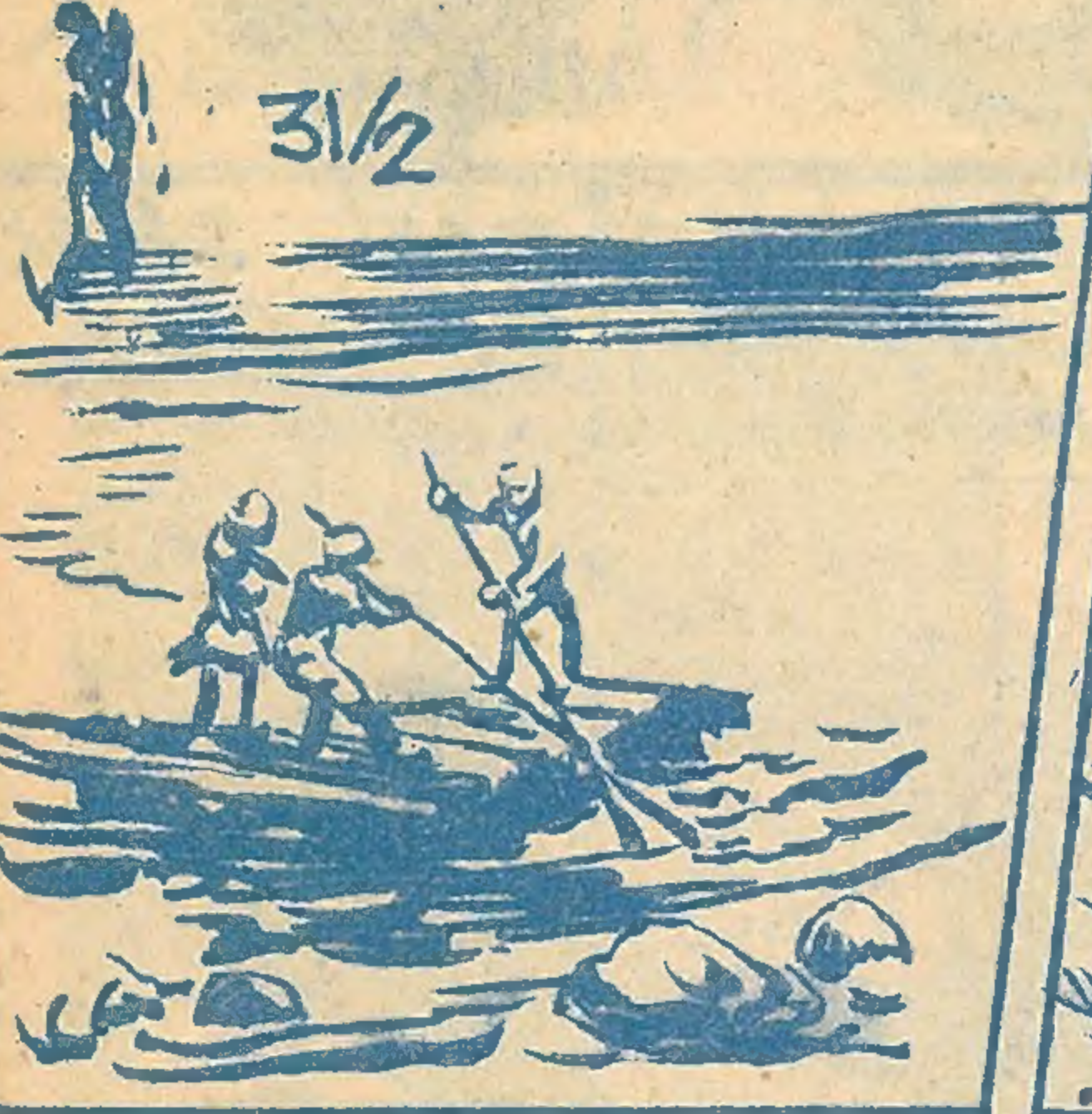
İŞTE ELMASIN ATI AŞAĞIYA İNELİM.

ATI ÖLMÜŞ BULDULAR ELMASIN ESER YOKTU MAĞARAYI VE GÖLÜ GÖRDÜLER..

BİR SAL YAAP GÖLÜN ÖTEKİ UCUNA GİTMELİ. YİZ YA ÖLÜRSEK..?

GENÇ KIZIN EMRİYLE
SAL YAPILDI. GÖLE SALI
VERİLDİ.

31/2

BİR ARA GÖLÜN SULARI ARA
SINDAN BİR GENÇ GÖRÜN
DÜ. SALA YAKLAŞINCA BİR
KIZ OLDUĞUNU HAY
RETLE GÖRDÜLER.

KİM..O?

BUELMA
SIN KAYI.
ĞINI AL.
DİĞİ KIZ.
Dİ.

İRİS, BÜ
TÜN GAY.
RETLERİ.
NE RAŞ.
MEN KIZI
KONUŞTU
RAMADI.

YOLUMUZA DEVAM EDELİM
BELKİ BU KIZIN BİZDEN
SAKLADIĞI SIRRI ÇÖZERİZ.

KAYALARIN DİBİNE VARDILAR. GÖL
BİTMİŞTİ. NE YAPACAKLARINI Bİ-
LEMEDİLER.

ELMASIN ATKISI.
DEMEL BURADAN
GEÇTİ

NE OLDU İSA.. ÇOK HEYECAN.
KRALİÇAYA GELDİ.
ĞINI HABER VER..

KAYALA.
RIN ÖTE
TARAFIN.
DA, ELMASIN
EJ-
DERDEN
KURTAR
DİĞİ KIZ
BİR SARA
YIN ÖNÜ.
NE GEL-
Dİ.

KRALİÇA GENÇ KIZI KABUL ETTİ

ÜLKEMİZE
BİR GENÇ
ADAMIN GİR-
DİĞİNİ AR-
ZEDERİM.

NE DİYORSUN
ÖLDÜRDÜĞÜN MÜ?

OK ATTIM.
FAKAT YURA.
MADIM..

SONUNUN VE CEZA-
NIN NE OLDUĞUNU
BİLİYORSUN..

DÖRT ESİR KIZI
ALIP GÖTÜRDÜ-
LER..

HAYRET.. BİR
ERKEK.. HIÇ
DUYULMAMIŞ
ŞEY..

BU SIRADA ELMAS ARABA-
NIN İZİNİ TAKİP EDE EDE
YÜRÜYÖRDÜ. BİRDEN İZ
KAYBOLDU.

HANGİ YOLU TA-
KİP EDECEĞİNİ
BİLEMEDİ. DAĞ
ÇİÇEKLERİNİN YAP-
TIĞI BİR YOLU TA-
KİPETTİ.

178/2

VE YÜKSEK BİR
MERDİVENİN ÖNÜNE
GELDİ. TA YUKARIDA
ALTIN VE GÜMÜŞTEN
YAPILMIŞ BİR
SARAY VARDI,

ALLAHIM NERE-
YE GELDİM

MERDİ-
VENLERİ
ÇIKTI. KOCA
KEMERLİ
KAPININ AR-
KASINDA KOCA
İKİ BACAK GÖR-
DÜ.

KAPIDAN HENÜZ GİR-
MİŞTİKİ KOCA BİR EL
ELMASI YERDEN BİR
ÇİCİN ALIR GİBİ KAPTİ

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın: *Kemalettin Tuğcu*

SAYI : 28

Büyük konaklarında, daima varlık içinde yetişmiş, nazdan, işveden ibaret bir hayat geçirmiş, aynı zamanda çok saf yetişmiş bulunan üç genç kız, kalenin dar merdivenlerini büyük müşkülâtla çıkıyorlardı.

Gavros son derecede isticlal ediyordu. Surların üstünde kuvvetli bir gece rüzgârıyla karşılaştık. Deniz simsiyahtı. Galata tarafında birkaç ışık seçiliyordu. Yukarıda, dağın sırtında yer yer yanan ateşler vardı.

Duvarın üstündeki birkaç nöbetçi en uzak noktalara çekilmişti. Gavros gelenleri saydı ve mazgal deliklerine bağladığı kalın bir ipi aşağıya sarkıtarak işildi ve:

— Pedro, Pedro, diye seslendi.

Aşağıdan cevap almış olacak ki bana sokularak,

— İnsanlar, dedi.

Fakat on beş kulaç tutan yükseklikten, o heyecan ve o korku arasında kimse incek kuvvet bulamıyor, Gavros:

— Vaktimiz yok, belki bir gece hücumuyla karşılaşırız, diyordu.

Klarisin beline ipi doladım, kucaklıyarak mazgala çıkarttım. Kulağımın dibinde sıcak ve heyecanlı nefesini duyuyordum. Bana:

— Bekliyeceğim, dedi.

Onu kendi elimle yavaş yavaş aşağıya sarkıttım. Ip boşalınca duvar dibindeki sahil parçasından iki kişinin kıyıdaki karaltıya doğru gittiğini gördüm.

Karanlıkta ve bir örnek mantolar altında kim olduğunu seçemediğim yolculardan ikincisini, sonra üçüncüsünü, dördüncüsünü sallandırdım. Bunlar yere ayak basar basmaz ya kucakta veya yürüyerek kıyıdaki kayığa gidiyorlardı.

Uzakta, daha gerilerde vardıya bekliyenlerin birbirlerine seslenişini vakit vakit duyuluyordu.

Yolculardan ikisini, kucaklıyarak indirmekliğim lazım geldi. Bunlar yarı baygın bir haldeydiler. Onları yüz adımdan fazla olmanın kıyıya kadar götürdüm. Orada epeyce büyük bir kayık bulunuyordu. Deniz tamamıyla sakin ve kıyıları sessizdi.

Tekrar yukarıya çıktım. Yolcuları sarkıtmağa başladım. (Gavros her defasında:

— Çabuk, daha çabuk, diyordu.

Titreyen ve bu korkunç iniş sırasını bekliyenleri rahale çekiyor ve yüreklerinin çarpıntısına aldırmadan, hıçkırıklarına ehemmiyet vermeden duvardan asırdığım gibi aşağıya sallandırıyordum. Aşağıda bulunan adam hemen belindeki ilmeği başından asırtıp çıkartarak kucaklıyor ve götürüyordu.

— Daha çabuk, daha çabuk.

Kampanellanın kaptanı durmadan böyle söyleniyor ve duvarların boyunca geziniyor, keskin gözleriyle karanlıkları araştırıyordu.

Nihayet son yolcuyla yanıma çekmiştim. İnce beline ilmeği geçiriyordum ki aşağıdan keskin bir ışık sesi geldi. Gavros derhal işildi ve:

— Alarga, diye haykırdı. Kıyı boyunca, uzaklardan koşarak gelenler vardı. Gavros yanıma koştu:

— Kaçın, diye söylendi.

— Birisi kaldı, diye söyledim.

— Bin duka eksik verirsin, dedi.

Kalan yolcu bayılmıştı. Kaptan süratle ipi yukarıya aldı. Gece-min karanlığında dört çift küreğin denizde çıkarttıkları boğuk sesler duyuldu. Kayık kıyıda açılmıştı. Nöbetçiler birbirlerine sesleniyor surların boyunca koşanlara yukarıdan ok ve taş yağdırılıyordu. Daha fazla duramazdım. Düşüp bayılmış olan son yolcuyla belinden kavırarak bana yol gösteren gemici askerin peşi sıra kalenin merdivenlerine atıldım. Bir kere sokağa ayağımı atınca koşmağa başladım. Bu koşu kalabalık sokaklara gelince durdu. Kapı içlerine saklanmağa, geçenleri beklemeğe başladım. Yorgunluktan bitkin bir halde kendimi konağa attım.

Bizanza kalmak talihsizliğine uğrayan kız acaba güzel cariyelerden birisi miydi? Yoksa Klarisin akrabası olan dört kızdan biri mi? Tamamiyle baygın olan mahluku yatağımın üzerine uzattım. Etrafı dinledikten sonra ışığı yak-tım ve getirdiğim mahlukun yüzündeki kapışonun önünü kaldırdım. Dudaklarından az daha bir feryat çıkacaktı.

Klarisin kızlarının içinde en narını, en küçüğü, en masumu olan Anjel duru beyaz yüzü, kırpıklarıyla ölü gibi yatıyordu.

ANJEL KAPOCELLİ

— Artık ne o kocaman konak, ne o cariyeler, ne annen var. Bizanza yalnızsın. Gözlerini sil. Bu mahzun hıçkırıklarına bir nihayet

ver. Kollarını sar boynuma ve dudaklarını benim ağızma yaklaştı-rarak:

— Seni seviyorum, seninim Yusuf, de.

Siddetle ağlayan ve bitkin bir halde bulunan masum kıza böyle söyleniyordum. Bileklerini sımsıkı tutuyor, çekip çekip göğsüme bastırıyordum.

— Ağlamayı sevmiyorum, senin burada sesini duymamaları lazım. Saklanmalısın. Benden başka güveneceğin insan yok. Çabuk kollarını boynuma sar ve ağlamayı kes.

Korkudan titreyen kız bu dediklerimi ürpere ürpere yapıyor-

tuğunu alıyordum. İki gün içinde 25 bin duka altını eline geçmişti. Klaris ağırlığı yüzünden ayrıca yirmi bin duka bırakmıştı. Sadece elmaslarını ve zümrütlerini almıştı. Bomboş konağı tek başına geziyor, kıymetli örtülerdeki elmas parçalarını koparıp ceplerime dolduruyor, sedef işlemeli çekmecerde zarif kutularda yüzükler, küpeler, zümrüt parçaları buluyordum.

Hiçbir yağmacı hiçbir zaman benim gibi bu kadar nazlı olarak, âdeta tenezzülen kıymetli eşyaya elini sürmemiştir. Nihayet pek kıymetli bir kutuya bütün bunları doldurdum. Koltuğumun altına aldım. Binanın kapısını kapattım. Anahtarı avluda kazdığım bir çukura gömdüm.

Elimde bir servet, pek muazzam bir servet vardı. Bunları yüz üstü bırakanlar ne kadar zengin olmalıydı ki başlarını gevirmeden yürüyüp gitmişlerdi.

Dimosteninin hazinesini sakladığı yere tamam yüz bin altınla ondan belki iki üç misli kıymette elmas ve zümrütle dolu kutuyu koydum.

Fakat ben bu servetten, bu yağmadan istifade edebilecek miydim? Şehri istilâ edecek insanlar beni sağ bırakacaklar mıydı? İmparator herhangi bir fikir değişikliği, bir buhran arasında, yüz elli kadar Türk esirine yaptığı gibi beni de surların üstünde Mehmet Beye karşı idam etmiyecek miydi?

Garip bir hüznü beni sarmıştı. Yaşamaktan çok ölmek ihtimali kuvvetliydi. Ertesi gün konağa pek yakın olan bir Bizanslının, genişçe bir bahçe içinde, iki katlı evini eşyasıyla birlikte kiraladım. Bina çok sağlamdı. Bahçenin bir tarafını bir kilisenin yüksek duvarı, karşısını eski şehir surlarının duvarı kapatıyordu. Dip tarafta da bir binanın arka yüzü bulunuyordu. Ev bir kale gibi mahfuzdu.

Garip bir tesadüf bana yardım etti. İrenin konağına dönerken Kapoçellinin konağının dış kapısı önünde ihtiyar harem ağasına rasladım. Başın yaptığımız zaman beni arkamdan vurmak isteyen bu adamcağız, sokağa atılmış ihtiyar bir köpek gibi ölümünü bekliyordu.

Klarisin Gaffar diye çağırdığı arabı yerden kaldırdım. Türkçeyi çok güzel konuşuyordu. Kendisine bir miktar para bırakıldığı halde ortada yiyecek ve barınacak yer bulamamış geceyi sokaklarda geçirmişti. Kendisini hizmetime aldığımı ve bana sadakatle hizmet ederse rahat yaşayacağını söyledim.

Yeminler etti. Gözlerinde yaşlar vardı. Eve götürdüm ve konaktan aldığım bir miktar yiyeceği kendisine verdim.

Anjeli onaya götürmek için geceyi bekledim. İrenin bu kızı gördüğünü istemiyordum. Gece bastırınca yola çıktık. Kapoçellinin konağında tam bir vücut ve ruh bekâreti içinde yetiştirilmiş olan kız, her şeyi yadırgıyordu. Son derece bağlı olduğu iki kardeşinden, hususi hizmetçisinden, annesinden ayrılmıştı. Yaya olarak yürüdüğü yol mazik ayaklarını inciltmişti.

Fakat ne yazık ki ben onun fazla nazını çekecek bir insan değildim. Allahın kendisini niçin erkeklerden daha başka türlü yarattığını öğrenmemiş, mürebbiyelerin elinde tabii duyguları bile idare edilmiş olan kız benden daha başka şeyleri pek kısa bir zaman içinde öğrenmek zorunda kalmıştı.

(Arkası 14. sayfada)

BİRPÜN DA SÖZÜMÜ
BİTİREYİM. ONUN GE
MİDE HERKES TARAF
FINDAN ÖLMÜŞ BİLİN
MESİNİ İSTİYORDUM.
BU İŞE ELPERRO
YU MEMUREDER.
SİNİZ.. DENİZE
CESET GİBİ BİR
ŞEY ATARSINIZ

BAŞÜSTÜ.
NE.. FAKAT
BEN ÇO
CUĞU DÜ
ŞÜNÜYD
RUM

ERTESİ GÜN ELPERRO
İÇERİ GİRDİ
MAYLEYDİ.. KONTES Sİ.
ZİNLE KONUŞMAK İS
TİYORLAR. LÜTFEN BÉ.
Nİ TAKİP EDİNİZ.

KADIN KALKTI.. VE
ELİOSU ELİNDEN TUTTU.
ÇOCUK SİZİ BURADA
BEKLEYECEK. HAYIR
OLMAZ. BEN KÖR.
KARIM.. BEN AN.
NEMİ Bİ.
RAKMAN

YAPTIKLARI İTİRAZ
LAR PARA ETMEDİ.
KONKITA ELPERRO
YU TAKİP ETTİ.

ATMACA REİS

KORİDORDA İLERLERKEN AÇIK
BİR KAPININ ÖNÜNDE..

GİR BURAYA... ÇOCUĞUN
İLE BİR ARADA BULUNMI.
YACAKSIN..

KONKİTANIN
BAĞIRIP SIZLANMASINI. FAYDA
VERMEDİ

AÇIN.. EVLÄ.
DİMİ VERİN..

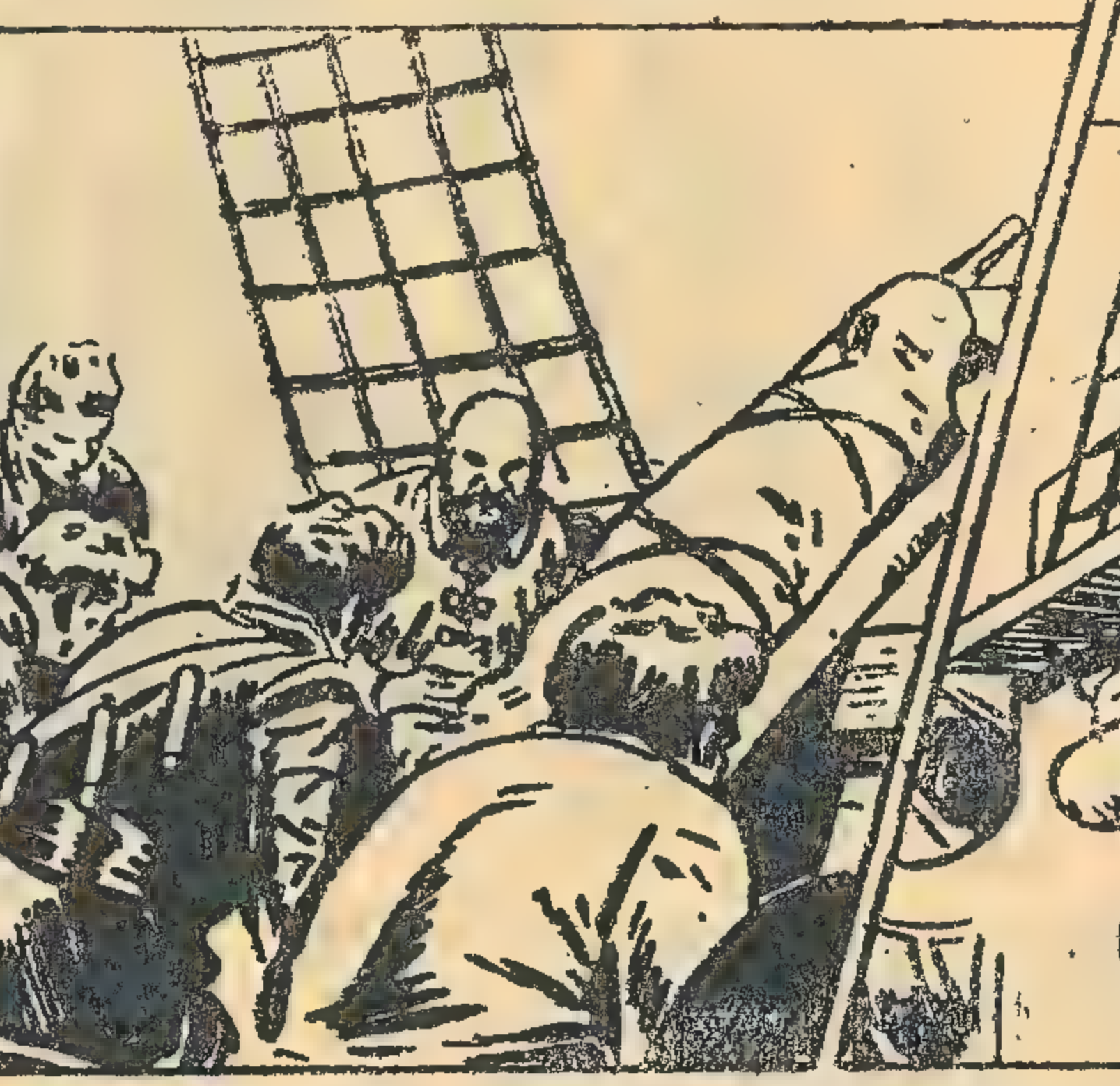
BİRKAÇ GÜNE KA
DAR GEMİDE HER
KESİN KONKİTANIN
ÖLMÜŞ OLDUĞUNA İNAN
MASI LÂZİM. BUNU YAL
NİZ BİZ BİLECEĞİZ.
ODA HAPİS YAŞAYA
CAK..

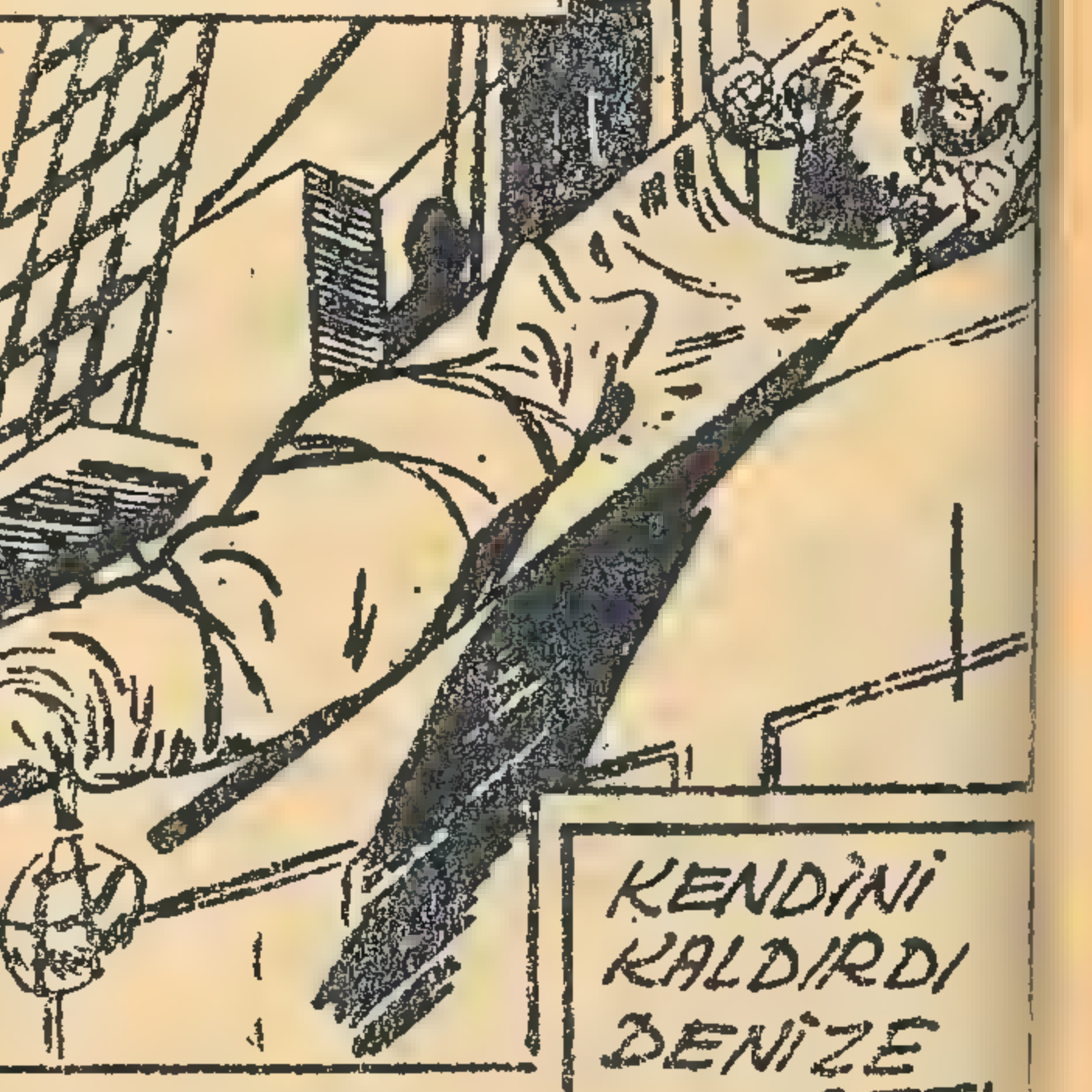
İKİ GÜN SONRA KEFE
NE SARILI BİR CESET
KİT. TARAFI DOĞRU GÖ
TÜRÜLÜRKEN BÜTÜN
TAYFALAR GÖRDÜ. BU BİR
ODUN PARÇASIYDI.

KİT. KASARAYA GELİNDİ. VA
KİT. ADAMLAR DİZ ÇÖKTÜLER.
VE DUA ETTİLER.

SONRA ELPERRO SED
YENİN UCUNU KALDIRDI.
BAŞINA BİR DEMİR PAR
ÇASI BAĞLADI. DENİZE
SALIVERDİ.

KENDİNİ
KALDIRDI
DENİZE
ATTI

KAMARASINDA KORKU VE
HEYECANDAN ÇILGINA
DÖNEN ELİOS GÜVER.
TEDERİ SESLERİ İŞİT.
MİŞTİ

MUHAFİZİ ÇOCUĞA ACIDI.
HAKİKAT SANDIĞI OYUNU
ÇOCUĞA ANLATTI.

BU SÖZLER KARŞISIN
DA ELİOS BEYNİNDEN
NURULMUŞA DÖNDÜ
SONRA DIŞARI ATILDI.

ANNECİĞİM
BEN SENİ HİÇ
TERKETMİ
YECE.
GİM.

ARKASI VAR

İdare et!..

Yazan: M. Yaman

Hastahaneye kaldırdıklarını haber aldım. Çok candan, sen ve girgin bir arkadaşımızdı. Adı Necmiydi ama aramızda İdare et diye çağırırdık. İdare et geldi, İdare et gitti.

Bunun elbette sebebi vardı. Konuşurken bu ibareyi hemen her cümlede kullanır, anlattığı hikâyeler arasında dilinden düşürmediği gibi, iş sahasında da kullanırdı:

— İbrahim sen şu iki sahifeyi idare et, ben de şunları.

— Müdür bey ben yarım gele-miyeceğim. Çok mühim bir işim var. Arkadaşlar idare edecekler. Kuzum siz de idare ediverin.

İşte onun sözü dönüp dolaşıp kendisine isim olmuştu. Herkes de severdi çapkını. Dilinin tadı, neşesi herkesi büyülerdi.

Ziyaret günü değildi. Güç halle koğuşa girdim. Nöbetçi hemşire homurdanırken sargılar, yüzüne yer yer yapıştırılmış flasterler içinde yatan Necmi beni içeriye almak istemeyen kadına:

— Hüsnüye abla, kuzum bizi idare et, dedi. Daire arkadaşımıdır, işler yüzüstü kaldı.

Tabure gibi bir yere oturdum ve sesimi indirerek konuşmağa başladım:

— Bu ne hal, kardeşim. Ne oldu? Geçmiş olsun!

— Sorma başıma gelenleri, dedi. İşte burada bir on beş gün olsun yatacağız. Sen artık benim işleri de idare edersin.

— İdare etmesine ederim ama sen ne oldun?

— Uzun hikâye. Karı idare ederse anlatırım. Bittim kardeşim, bittim.

— Ne oldu yahu?

— Şu mühendisin daktilosu yok mu? Hani hem mühendisi, hem de dostunu idare ediyor!..

— Eeee?

— Beni de idare etsin demek istedim.

— Hiç de rahat durmazın.

— Ne yaparsın, gençlik bu, idare edeceğiz. Kız da bilirsin ya pek şeker bir şey. Kaş, göz, ah, of derken kız bir gün sordu: "Ne demek istiyorsunuz yani?" Ben de cevap verdim: "Sabahat, kulun kurbanın olayım, yemekten, içmekten kesildim, aklımda, fikrimde daima senin, gençliğinin başı için beni idare et." Kız şaşırdı. "Nasıl idare ediyim? Anlamadım." "İdare et de nasıl edersen et."

Hastabakıcı kadın uzaktan kulak misafiri oluyordu. Necmi sesini indirdiçe o biraz daha yaklaştı. Islak bezle küçük bir hasta masasının tozunu ala ala bitiremiyordu sanki. Hikâyenin sonunu öğrenince beni kapı dışarı etmeyeceğini anladım. Necmi devam etti:

— İşte böyle kardeşim. Kâfir kız bizi uzaktan idareye başladı. Ben yandıkça körükledi. O körükledikçe ben yandım. Derken bir gün pe-

şine düştüm. Mühendisle buluştu, atladılar vapura. Ben de arkalarından idare ettim. Ver elini Suadiye. Gazinoya girdiler, ben de masalarına komşu oldum. Ama işi idare ediyor, çaktırmıyordum. Kâfir kız arada bir bana bir yan bakıyor, yüreğimi ağzıma getiriyor. Herif bir aralık kalktı, arkasından kız da kalktı. Benim masanın yanından geçerken avucundaki şeftaliyi masama bıraktı-verdi. Bir de "Al sen de bununla

idare et" demez mi?

— Vay aşifte vay.

— Ben büsbütün ateşlendim. Hınzır mahlûk benimle alay ediyor. Uzatmıyayım, oradan kalktılar, köşklenden birisine gittiler. Köşkte onlardan başka kimse yok. Galiba mühendisin yazlık evi ama boş. Boş dersem idare edecek kadar eşyası var.

— Peki, sonra?

— Onlar içeriye girerler. Ben ayazda kendimi idareye çalışırım. Ayaz dedimse hava soğuk değil, ben ayaz yani. Ne yapacağımı düşünürken herif çıkıp bir otobüse atlamaz mı? Kız da köşkte yalnız. Bir idare, iki idare derken yallah içeriye. Kızın karşısına dikildim. Anasına kavuşmuş masum çocuk gibi haydi boynuna. Onda naz, bende niyaz,

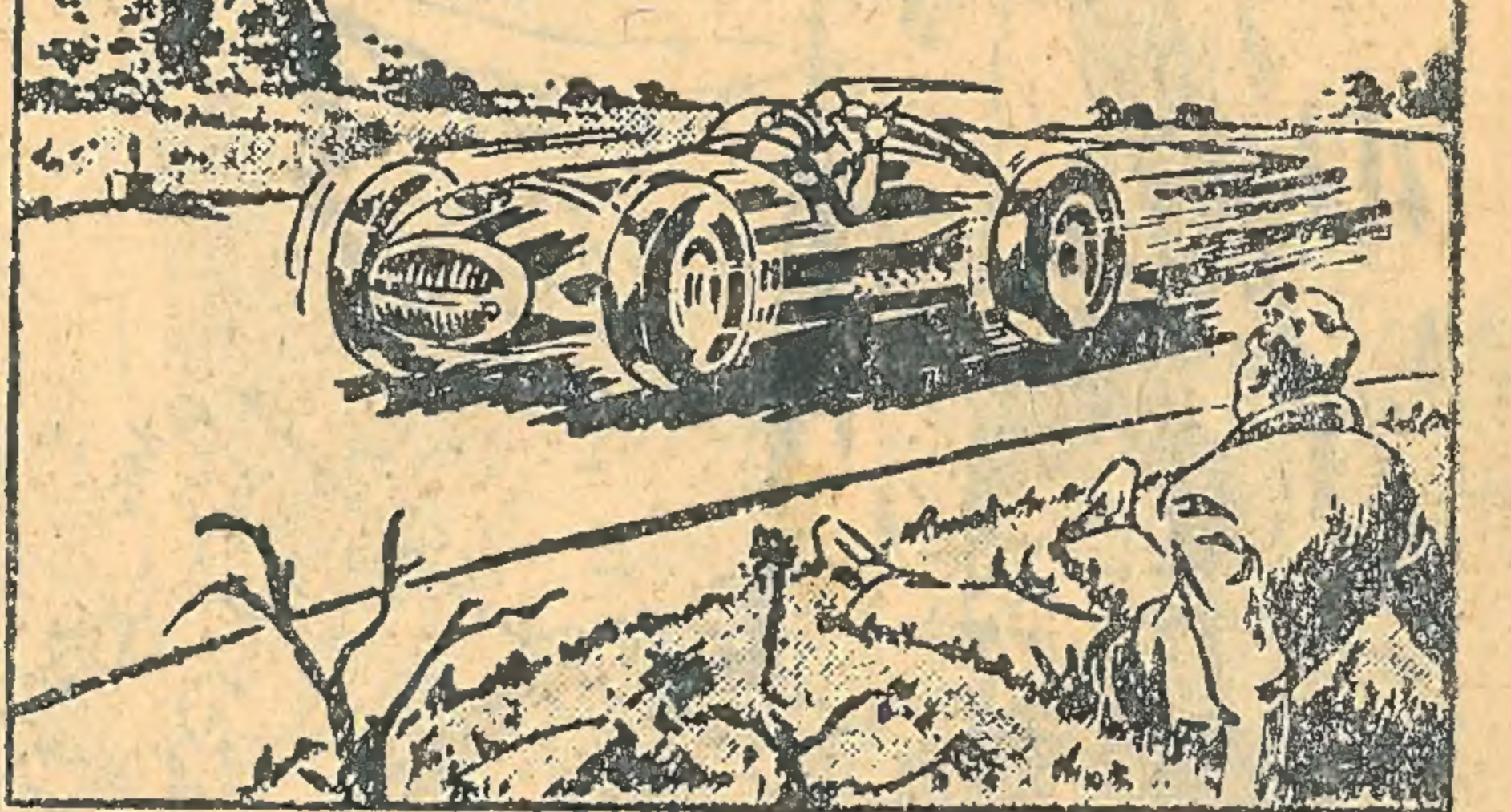
elini bırak ayağına sarıl, kız yalvarır: "Aman kendini idare et, beni ekmeğimden edeceksin, git, ben sana haber veririm başka yerde buluşuruz. Patron şimdi gelir, Kadıköye gitti, mühim bir işi var, hemen dö-
(Arkası 14. sayfada)

MACERA PEŞİNDE

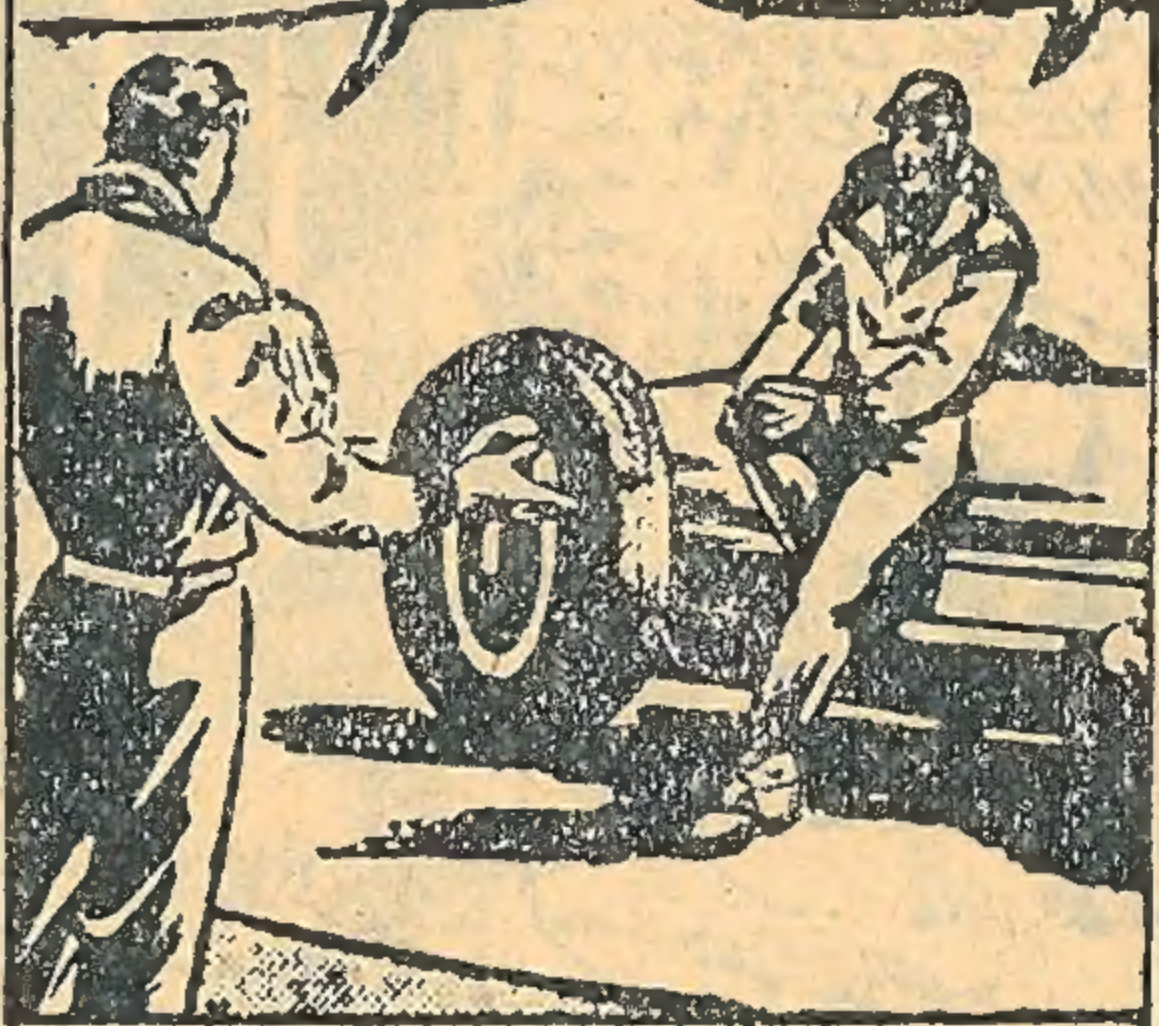
DIYANA'YLA ARAMIZDA
ŞİFRELEİ BİR ANLAŞMA
ŞEKLİ TESPİT ETMİŞ
TIK. BU NOKTALARLA:
"BU DEVETİME BOŞ
VERİN", DİYOR, GEL.
MESENİZ DE
OLUR. BENİ
MERAK ET.
MEYİN..OTO.
MOBİLİNİZE
DİKKAT.

JÖRİ BENUA, MONLERİ OTO
DROMUNDA TEKRAR ANTREN-
MANLARINA BAŞLADI.

12 DAKİKA 55A FAZLA
NİYEDE 40 KI- SÜREMI-
LOMETRE YORUM
AFERİN JÖRİ EVHANLA
NİYORUM

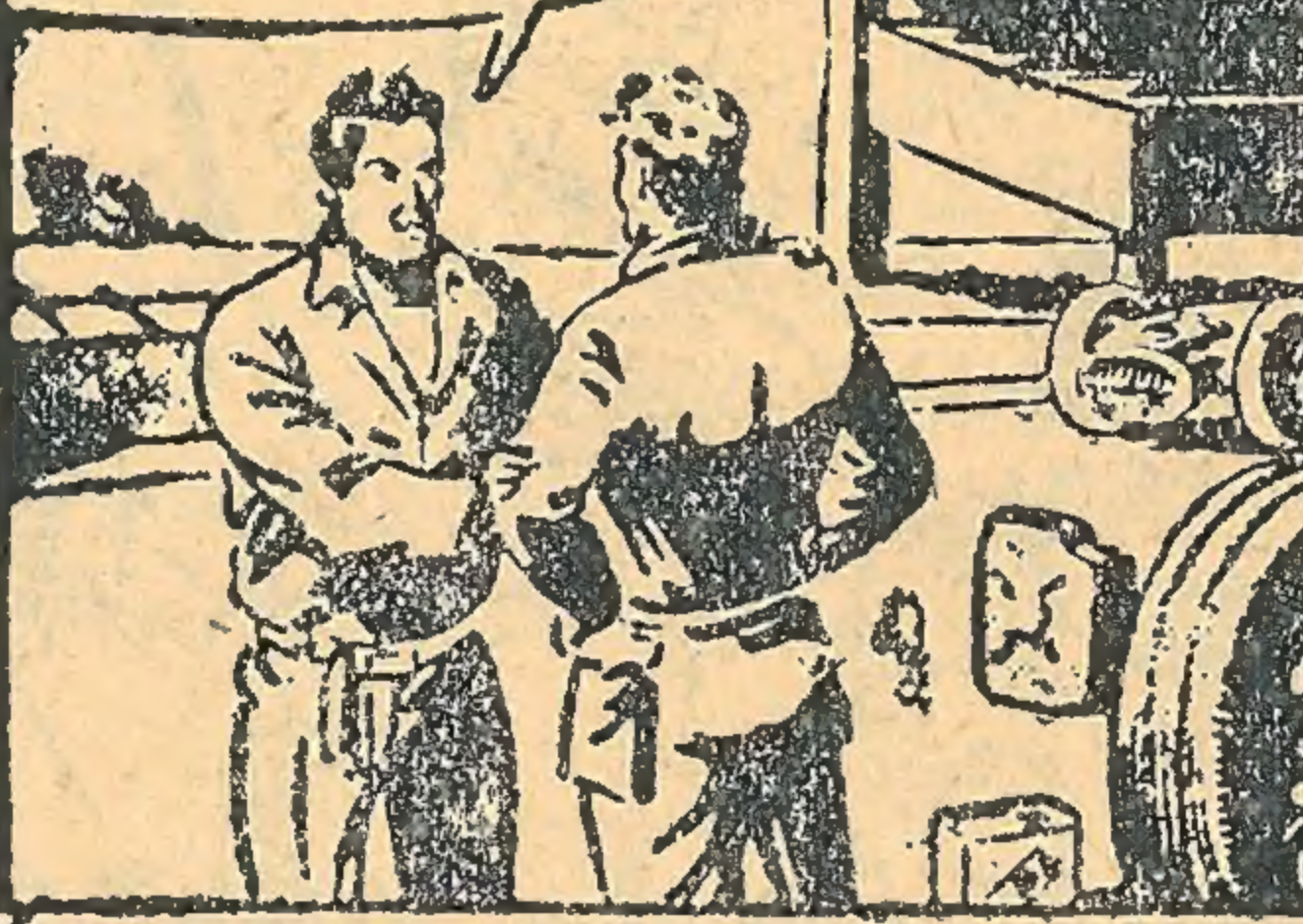
DAK'LA ARKADAŞLARI
O GECE ÜÇ ÇINARDA BO-
ŞU BOŞUNA BEKLEDİLER.

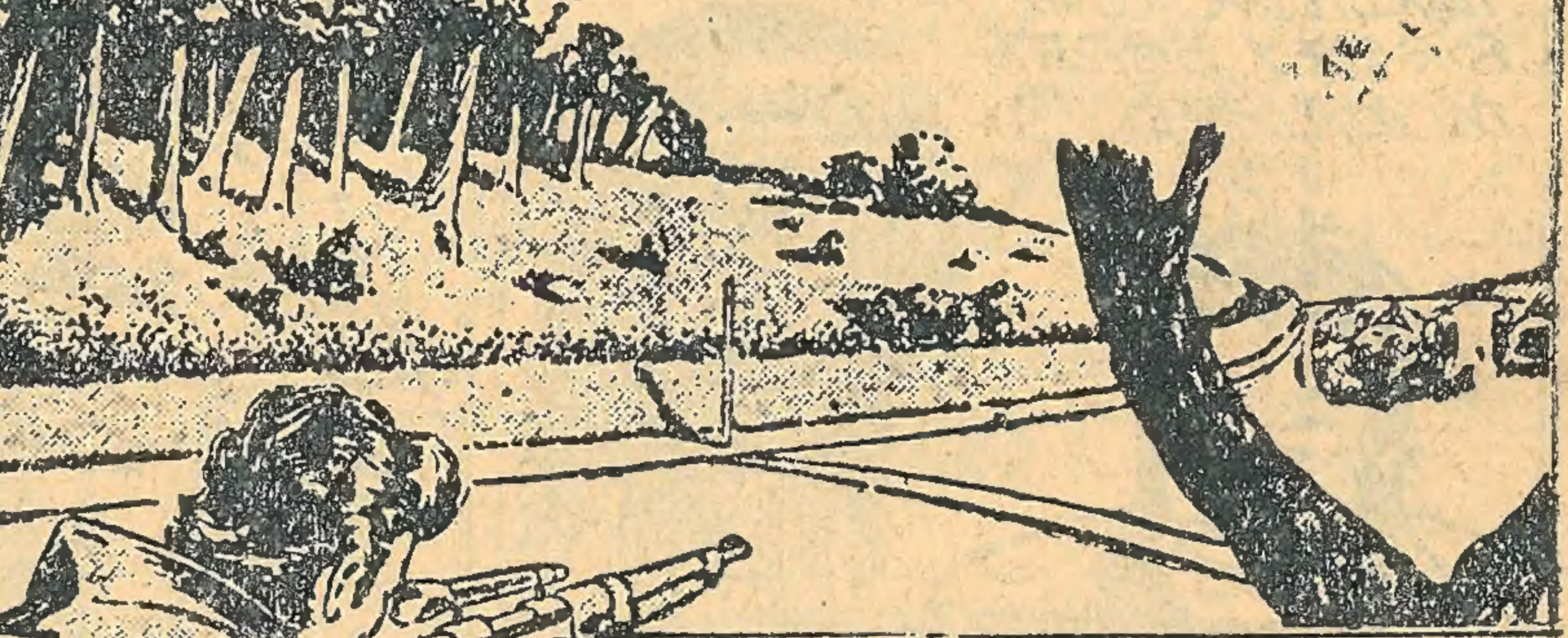
SAAT ONİKİ OLDU. AR-
TIK GELMEZ
LER. ATLA-
DİK..
YENİ
BİR ÇA-
REDÜ-
ŞÜN.
MELİ.

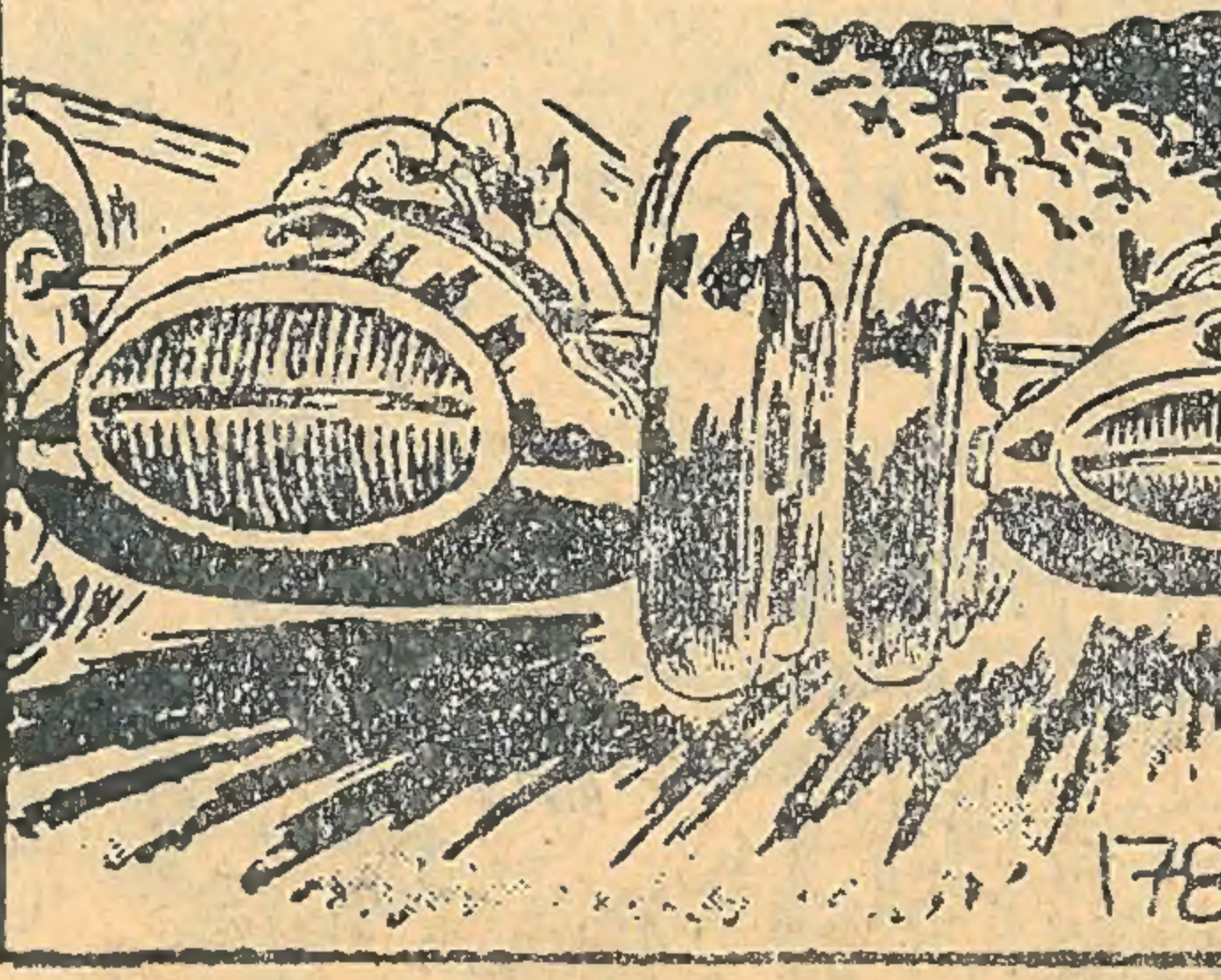
FREDDİ ARTIK İYİCE
ÖĞRENDİN.. YARDIM EDE-
BİLMEN İÇİN İKİ NUMA-
RALI YARIŞ OTOMOBİLİNİ
AL..

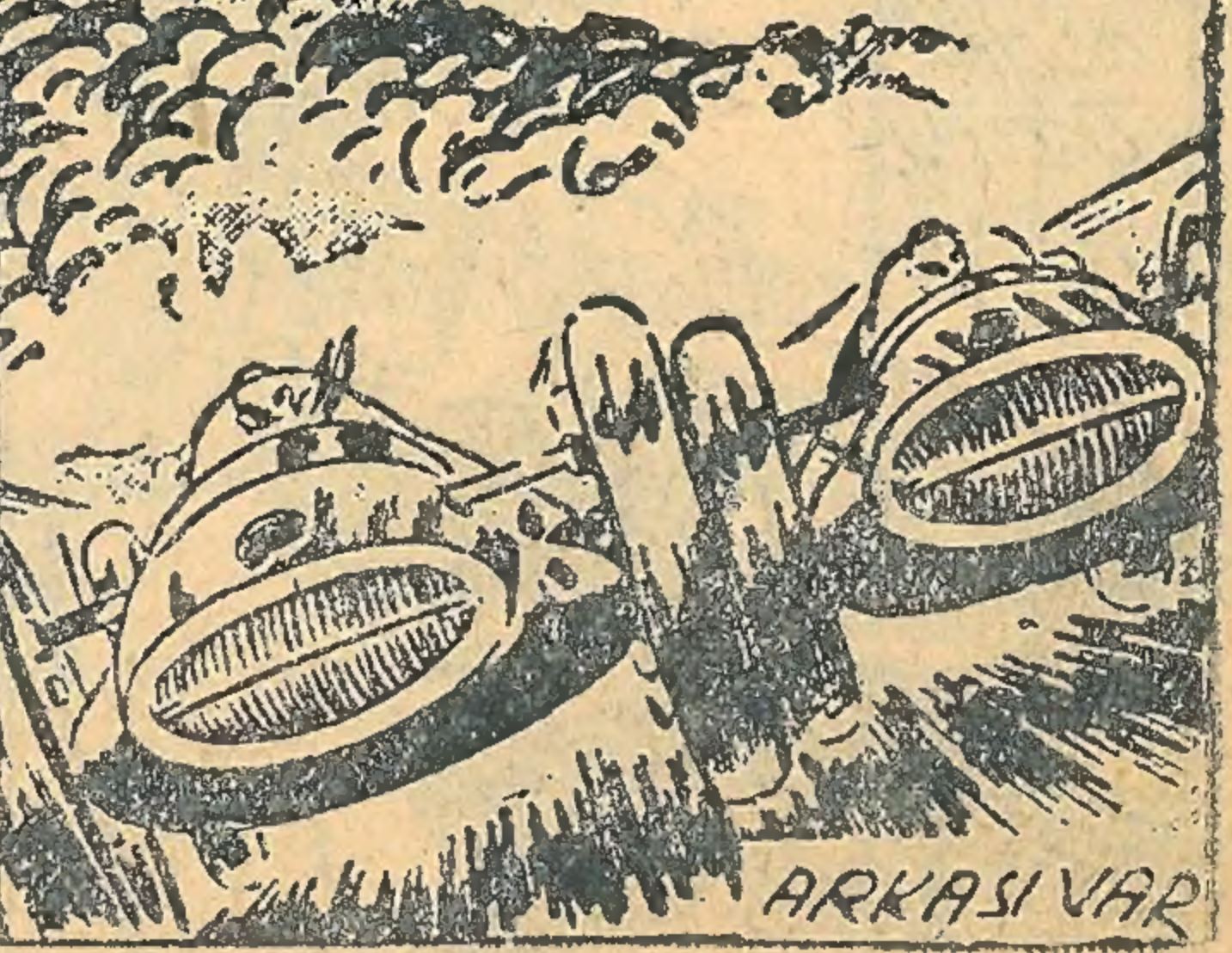
TÜFEĞİN ÜSTÜNDEKİ DÜRBÜNDEN
DAK, BENUANIN GİTTİKÇE YAKLAŞTIĞI-
NI, DAHA, DAHA BÜYÜDÜ.
GÜNÜ GÖRDÜ

İKİ RAKİP DEHŞETLİ
BİR YARIŞA ÇIKMIŞLAR.
DI.

BİRŞEYDEN HABERSİZ
DELİCESİNE SÜRÜYOR-
LARDI.

nerim, dedi." Ben yalvarırım, "İki gözümün elifi sevgilim, ölüyorum, derdime derman ol, beni bu yüksek tansiyonla bırakma ortada." Kapıyı örterim, o kalkar yukarı kaçır, haydi ben peşinden, ha yalvar, ha yalvar derken merdivenlerde ayak sesleri, ikimizde de şafak atar. Gece bastırılmış, dışarısı zifiri karanlık, herif kıza seslene seslene geliyor. Ben pencerenin eşiğine çıkarım, o koluma yapışır, "Atlama, aşağısı derin, ne yapayım kovarsa kovsun, başına bir felâket gelecek. Fakat ben ayak sesi kapıya dayanınca veririm kendimi aşağıya. Güm, çat, pat, ne kafa kalır ne surat. O taş senin, bu budak benim, Korkudan da sesimi çıkaramam, acılar çöker içime. Nihayet sürüne sürüne caddeye çıkarım. Derken derman kesilir, veririm kendimi asfalta.

Hemşire uzaktan seslendi:

— Bari muradınıza erseydiniz.

Ben gülmeğe başladım. İdare et içini çekti:

— Nerede Hüsnîye abla, nerede. Yaradan, bereden damarlarımda kan kalmadı. Bereket versin bir hayır sahibi görmüş. Başıma çöktü. Kan revan içinde olduğumu görünce polise haber vermeğe kalktı. Eline sarıldım:

— Aman kardeşim, dedim. Sen beni idare et. Polislik işim yok. Bir taksi çevir, beni bir hastahaneye atsin. Cebimde para var.

İşte böylece buraya düştüm. Bereket kırığım yok. Çoğu çürük ve bere. Her tarafım sızım sızım sızıyor.

Hikâye bitmişti. Hüsnîye hanım:

— Beyler, dedi. Daha fazla idare edemem, haydi bakalım.

GÜZEL YUSUF

(11. sayfadan devam)

Onun için istifham olan müsbet zevkler yavaş yavaş yerini bu luyor, hayatındaki derin ve geniş inkilâpların kucagında kâh isticraplı, kâh müphem, bazen de küçük, sevimli kahkahalı anlar geçiriyordu.

Ölecek miydim? Bunu kat'i olarak bilmiyordum. Fakat her gün okadar ölü görüyor, okadar ölüme yakın bulunuyordum ki, bir iki saat sonra ne olacağını kestiremiyordum.

İnsanlar ölüme yakın bulundukları zaman hayat nimetlerine karşı daha haris ve istahlı oluyorlar.

Anjel için Gaffarın yanında ve yeni tuttuğum evde epeyce rahat bir hayat temin ettikten sonra İrene döndüm. Onu seviyordum. Anjel sadece zevk ve güzellikti. Fakat İreni ruyumla seviyordum. Ruhumun sevgilisini kollarımın arasına almak, ona sahip olmak, ona malik olmak istiyordum. Anjeli kapattığım evin anahtarı cebimdeydi. O tam bir esir gibi benim arzuma tâbi olmuştu. Bundan garip bir zevk duyuyordum.

(Arkası var)

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara cad. No: 38 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini ililen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Bastıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

KORSANLAR KRALI

No:13

MAREK, LAKONKA-
GANIN KOMUTASINI
SANA.. BRIGANTIN
SANA DA KORNELİ
EMANET EDİYORUM
ÜÇ AYDA BİR...

TORTÜ ADASINA, KORSANLAR
YATAĞINA UĞRAR
SİNİZ.

KORSANLAR İS-
TİSARE HEYETİ
KORMORANIN BU
TEKLİFİNİ KABUL
ETTİ.

KORSANLAR
KRALI KOR-
MORAN
KAT'İ
KARARINI
VERDİ.

KARA HAYALETİN BATTIĞI
CIVARDA ÇİNGENE VE YERLİ-
LERİN YAŞADIĞI
FAKİR VE İPTİDAR
BİR KÖY VARDI.

KORMORANIN KURTARDIĞI
MORGANIN KORSANI RUENA
BU KÖYDE YAŞI-
YORDU. KİMSE-
YE ZARARI DOKUN-
MUYOR. YERLİLER
ONA İLİŞNİYOR-
LARDI.

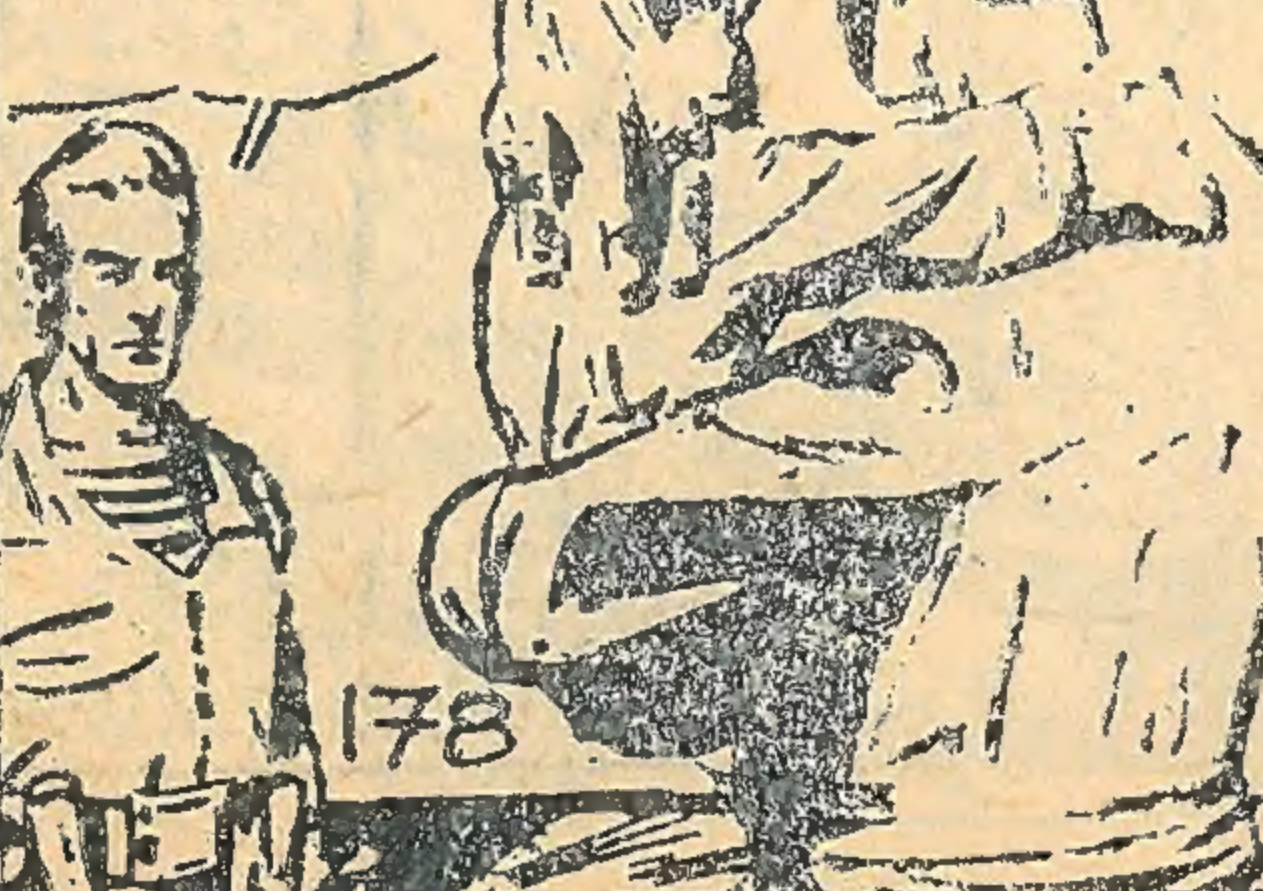
AKLI FIKRİ MİŞEL MORGANIN
AYLARCA YAŞADIĞI HARİKALAR
DİYARİ PANAMAYI BULMAKTAYDI
YERLİLER ONA YENİ
BİRŞEY ÖĞRET-
MİYORLARDI.

NIHAYET KORMORANIN HAREKET HA-
ZIRLIKLARI BİTTİ. ARKADAŞLARINA
VEDA ETTİ.
— KORSANLARIMI OĞLUMU
GEMİNİ SİZE EMANET
EDİYORUM.

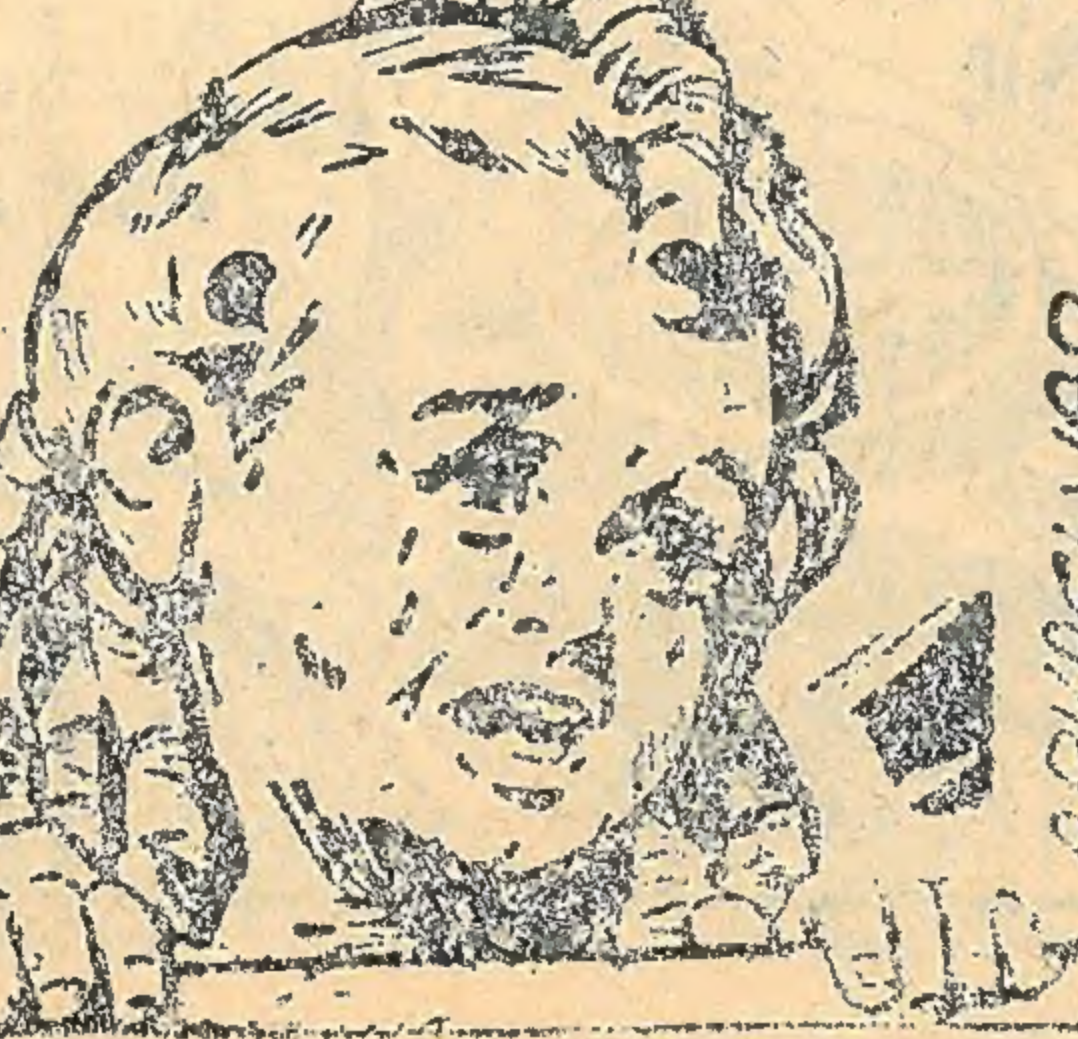
HAYIR BRIGANTIN SEN
GELME.. SİZE BİRŞEY
OLURSA ÇOK
ÜZÜLÜ-
RÜM.

KORMORAN YANINA
DÖRT ADAMINI ALDI.
PANAMAYI ARAMAYA
ÇIKTI.

BABASININ UZUN
YOLCULUĞA ÇIKTIĞINI
ANLIYAN OĞLU AĞLA-
DI.

ALNIMIN

YAZISI

KONT, HERVE DARSAK'A DEFO-
LUP GİTMESİ İÇİN ÜLTİMATOMU
VERDİKTEN SONRA ODADAN
ÇIKTI. HERVE KARA KARA DÜŞÜN-
MEĞE BAŞLADI.

YAZDIĞIM MEKTUP ELİNE GEÇMİŞ
HEPSİNİ BİLİYOR.. ŞİMDİ HERKESE
YAYACAK. POLİSE HABER VERECEK
MAHKEME FİLÂN DERKEN KODESİ
BOYLUYACAĞIZ. EN İYİSİ TAŞI
TARAĞI TOPLAYIP TÜYMEK.

44/

KLERİ ARTIK EBEDİ-
YEN GÖREMEYECE-
ĞİM. ARTIK HAYATIN
NE KIYMETİ KALDI?
EN İYİSİ ŞİMDİ ÇA-
BUÇAK HERŞEYİ BU-
RADA HALLEDİVER.
MELİYİM..

HERVE GEKMECEYİ AÇTI. BİR
TABANCA ALDI, DOLDURDU, KAL-
DIRDI VE...

KİMSEYE, BU YAPTIKLARIMIN
KLERİ SEVDİĞİM İÇİN OLDUĞUNU
ANLATAMAM. KLER BİLE BEN-
DEN NEFRET EDİYOR. YANLIŞ
YOL TUTMUŞUM.. ALLAHA İS.
MARLADIK KLER..

SOĞUK NAMLIYI ALNINA DAYADI. BİR AN TERED-
DÜT GEÇİRDİ VE BİRDEN TETİĞİ ÇEKTİ. BOĞUK
BİR SES, DERİN BİR AH, BİR İKİ BOCALAMADAN
SONRA DARSAK KENDİ CEZASINI KENDİSİ VERMİŞ
OLDU. HERVENİN GÜNAHLARI İNCE BİR KAN ÇİZ-
GİSİ HALİNDE YERE AKIYORDU.

178/

KLER YAVAŞ YAVAŞ KENDİNE
GELDİ, CANLANDI. BİR GÜN BABASI
ONU PARİSE GÖTÜRDÜ.

MARKI GÖRECEKSİN. SENİ İLK GÜ-
NÜN HEYECANIYLA BEKLİYOR. HEP
O ATEŞLİ GENÇ.. ARANIZA GİRDİĞİM
VE SAADETİNİZE MÂNİ OLDUĞUM İÇİN
AFFIMI DİLERİM
KIZIM..

OH BABA O KADAR
MES'UDUM Kİ..

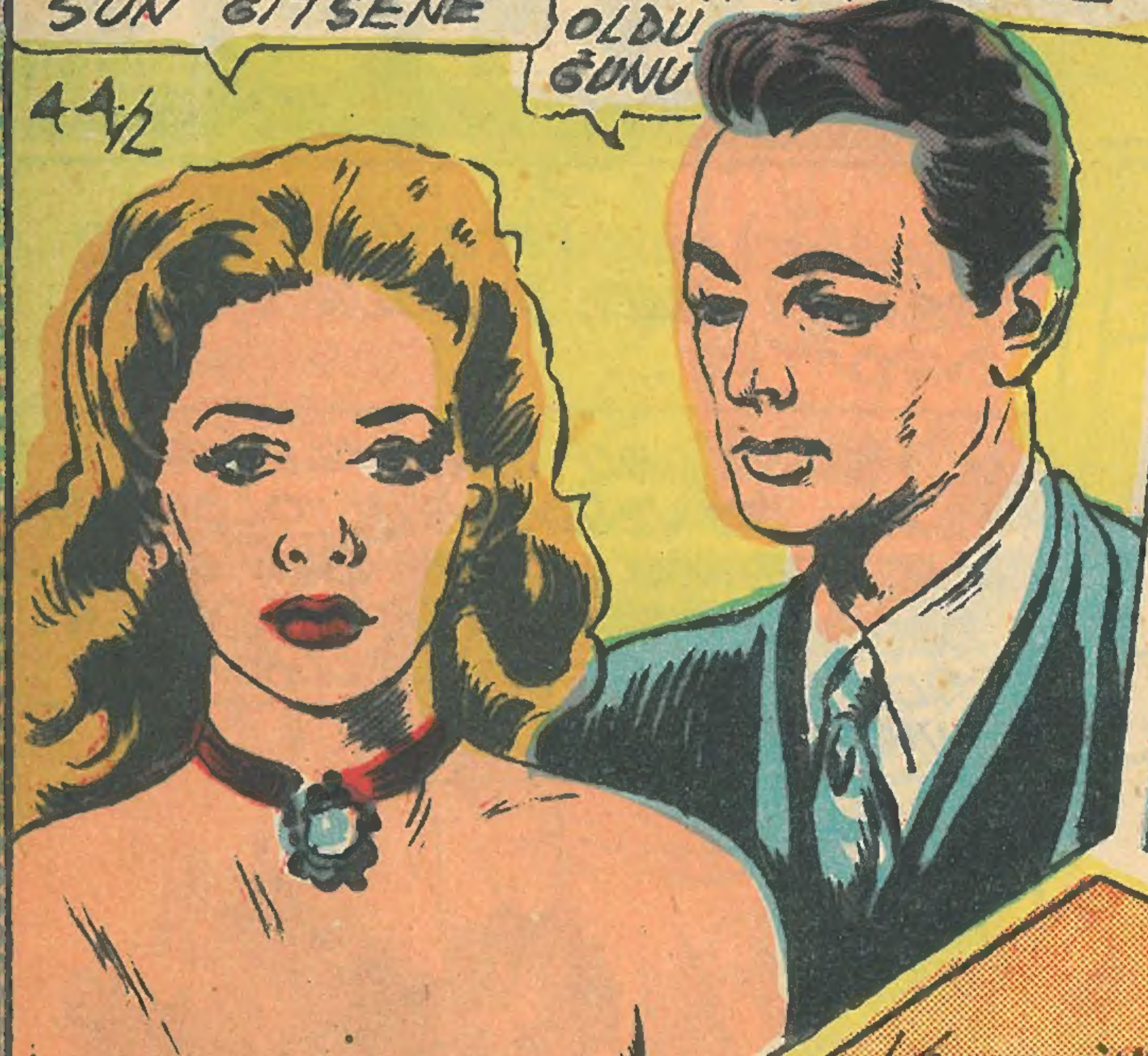

MARK BELLAYA VEDA ETTİ.

HAYDİ.. YOLUN
AÇIK OLSUN.. GİT
NE BEKLİYOR..
SUN GİTSENE

EVET BELLA.. FAR-
KINDAYIM VAZİYETİ..
MİZ ÇOK MÜSKÜL
SENİN CİCİ BİR KIZ
OLDU
GÜNÜ

44½

..VE HİÇ UNUTMIYACA..
ĞINI SÖYLEMENE MÜ..
SADE EDER MİSİN..

GİT.. ALLAHŞKINA
GİT MARK..

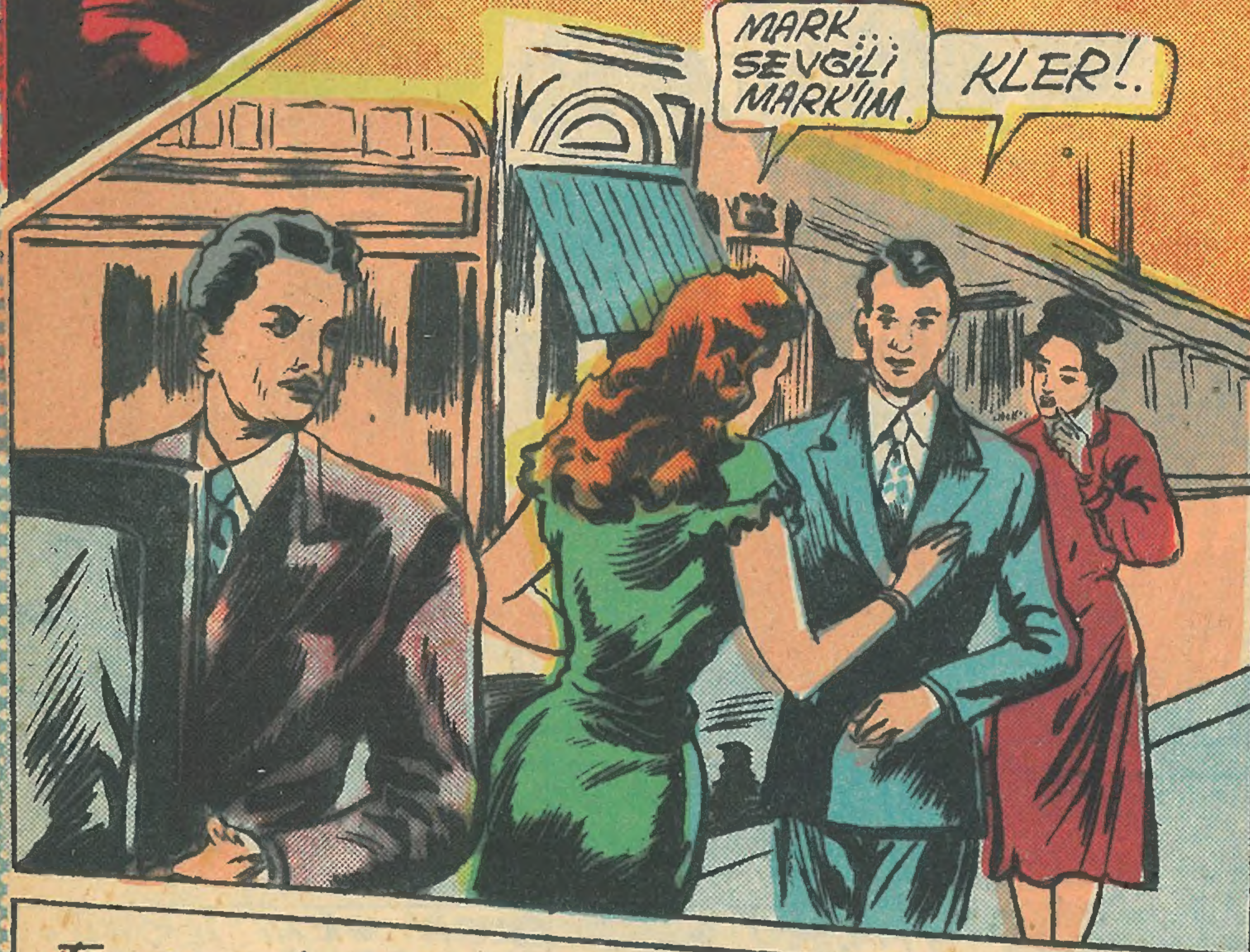
MARK GERİ DÖNMENEK
ÜZERE ÇIKTI. EŞİKTEN AYA..
ĞINI ATTIKTAN SONRA KEN-
DİSİNİ HATIRLAMİYACAĞINI
BELLACIK BİLİYORDU.

KONT İKİ SEVGİLİ
İÇİN PARİSTE BİR APAR-
TİMAN DÖŞETMİŞTİ. KARŞI-
LAŞMALARİ BU APARTİMANIN
KAPISINDA VE ÇOK ACIKLI OLDU.

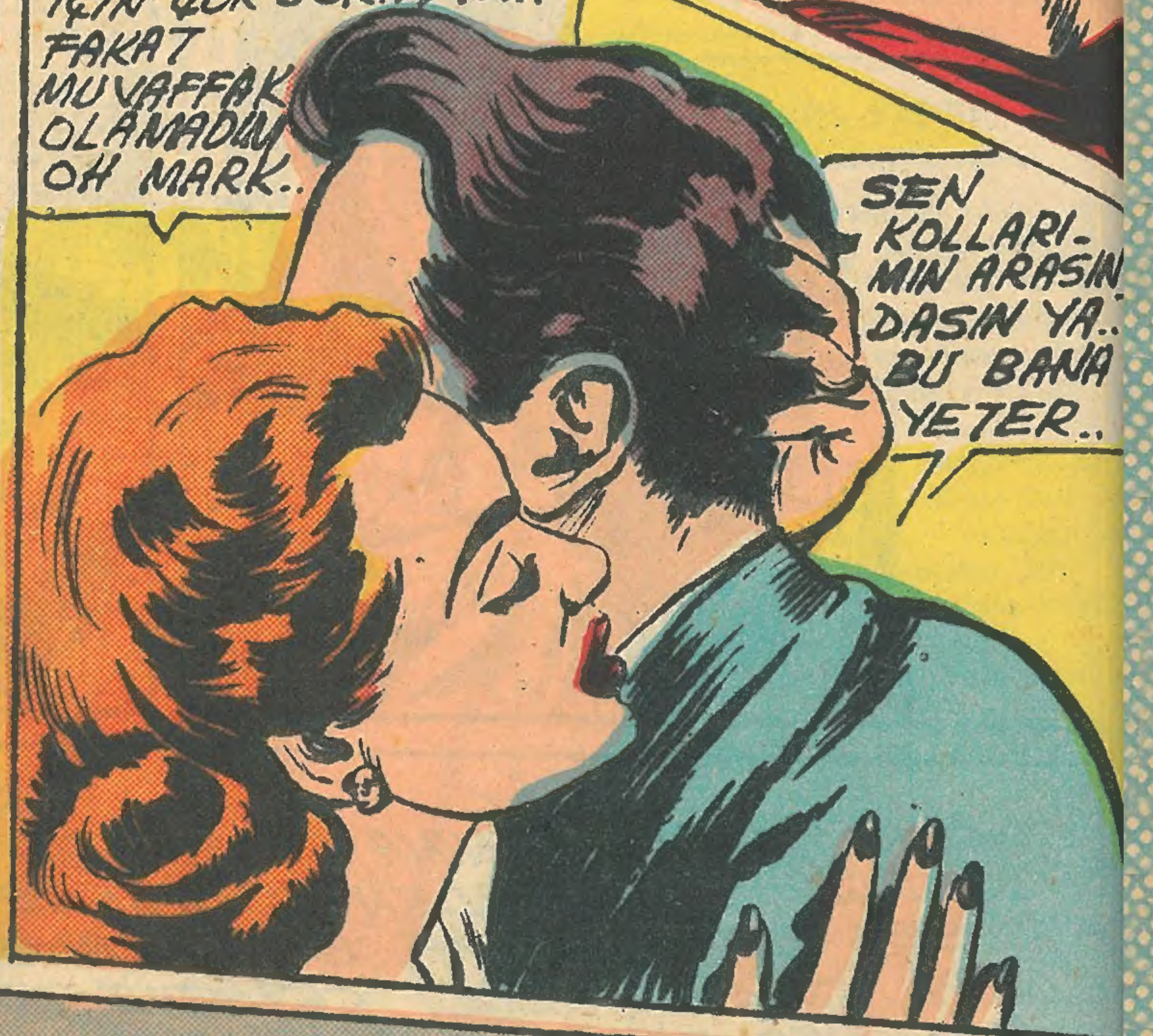
MARK..
SEVGİLİ
MARK'IM.

KLER!..

MARK
ÇOK ŞÜKÜR
KAVUŞTUK..
SENİ UNUTMAK
İÇİN ÇOK UĞRAŞTIM..
FAKAT
MUVAFFAK
OLAMADIM
OH MARK..

SEN
KOLLARI-
MIN ARASIN
DASIN YA..
BU BANA
YETER..

FLORANS'TA BU SAHNENİN ŞAHİT-
LERİNDENDİ. KONT KAYBETTİĞİ
KARISINA KOLUNU UZATTI.

EDMOND..
AFFET BE..
Nİ SENSİZ
HAYATIN HİÇ
TADI TUZU
OLMUYORMUŞ
MEĞER

GEÇMİŞİ UNUTALIM
GÜZELİM. SEN VE KLER
MES'UTSUNUZ.. BU
BANA
YETER

BÜTÜN AŞKI ROMANLAR GİBİ
BU DA TATLI TATLI SONA ERDİ.
MARKLA KLER EVLENDİLER.
FLORANS, KONTUN KALBİNİ
YUMUŞATTI. ONLAR ERDİ MURADINA.

SON

